క్రొత్త సీరియల్ ప్రారంభం!

• బొమ్మిడి అచ్చారావు

కన్నార్పకుండా ఆమెవంకే చూస్తున్నాడు నవీన్. ఆమె చాలా సామాన్యంగా అలంకరించుకున్నది. అయినా ఆ అలంకరణలోనే అనన్యమైన, అసాధారణమైన ప్రత్యేకత వుంది! అందం వుంది; అంతకుమించిన ఆకర్షణవుంది.

ఆమె తదేక దీక్షతో పుస్తకం చదువుతూనే వున్నది. ఆమె దృష్టి యిటు తిప్పితే తనివితీరా కళ్ళు కలపాలని, ఆమెతో పరిచయం చేసుకోవాలని అతని మనసు తహ తహ లాడుతోంది.

కానీ, ఆమె కనికరించలేదు. శ్రద్ధగా పుస్తక పఠనంలో లీనమైపోయి చదువుతూంటోంది. నవీన్ కి ఆమెని పలకరించటానికి సరైన అవకాశం దొరకటం లేదు. తెల్లవార్లు ప్రయాణమే కదా! చూదాం, యింతలోనే ఆమె మధ్యలో యెక్కడా దిగిపోకుండా వుంటే అవకాశం దొరక్కపోదు! అసలు ఆమె ఎక్కడికి వెళ్తోందో?

నవీన్ ఆమెను విజయవాడ నుంచీ చూస్తున్నాడు. ఆమె ఖచ్చితంగా విజయవాడలోనే ఎక్కివుండాలి!

అది మద్రాసు నుంచి న్యూఢిల్లీ పోయే దక్షిణ ఎక్స్‌ప్రెస్! కాజీపేటలో తమ బోగీలని హైదరాబాద్ నుంచి ఢిల్లీపోయే దక్షిణ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు కలుపుతారు. అందుకే దీన్ని లింక్ ఎక్స్‌ప్రెస్ అని కూడా అంటారు.

తను విజయవాడలోనే ట్రెయిన్ ఎక్కాడు. అప్పటికే ఆమె కంపార్టుమెంట్లో వున్నది! అంటే, విజయవాడకి ముందునుంచీ ట్రెయిన్‌లోనే వుందేమో! మద్రాసు విజయవాడ మధ్యలో యే స్టేషన్‌లోనైనా యెక్కివుండొచ్చు. ఏమో?! అయినా తనకు ఆమె గురించిన ఆలోచనలు యెందుకిలా ముసురుకుంటున్నాయి?

కాలేజిలోను, యూనివర్సిటీలోను తను యెంతోమంది అందమైన అమ్మాయిల్ని చూశాడు. మాట్లాడాడు. స్టూడెంట్ యూనియన్ తరఫున ఎంతోమంది అమ్మాయిలతో కలిసి పని చేశాడు. కాని, తన మనసు యెప్పుడూ చలించలేదు—యే అమ్మాయి కూడా తన మనసుకి దగ్గరగా రాలేదు. తనకి దగ్గరవుదామని ప్రయత్నించిన అమ్మాయిలు లేకపోలేదు. కాని, తనే ఆ 'దగ్గరతనాన్ని' దూరంగా వుంచాడు.

ఇప్పుడు, అకస్మాత్తుగా ట్రెయిన్‌లో కలిసిన యీ అమ్మాయి తన మనసులో చాలా చిత్రంగా స్థానం కల్పించుకున్నది. నిశ్చలంగా వున్న కొలనులో చిన్న రాయి వేస్తే నీరంతా యెలా చెదిరిపోతుందో, అదే విధంగా ఆమె దర్శనంతో తన మనసు చెల్లాచెదురయిపోయింది.

ఆమె యెవరో? ఆమెను చూసి తనెందుకిలా చలించి

పోతున్నాడు? తన మనసెందుకు అదుపు తప్పుతోంది? ఏమో, తనకే తెలియటంలేదు. ఆమెవైపు తదేకదీక్షతో చూడటం సంస్కారం కాదని, కంపార్టుమెంటులో వున్న తదితరులు తనని గమనిస్తూ వుండొచ్చునని, పెద్ద మనిషి తరహాగా లేదని అతనికి తెలుసు—కాని బలహీనతను జయించలేక పోతున్నాడు!

కాసేపు తను విజయవాడలో కొన్న మేగజైన్స్ తిరగేశాడు. దేనిమీదా యేకాగ్రత కుదరలేదు. చూపులు నిమిషానికి రెండుసార్లు ఆమెమీదనే నిలుస్తున్నాయి.

ఈ రెండుగంటల ప్రయాణంలోను రెండే రెండుసార్లు ఆమె తనవైపు చూసింది. అయితే ఆ చూపుల్లో ఆసక్తి లేదు! గుర్తింపులేదు. ఎలాంటి బలహీనత లేదు. మరేవిధమైన భావమూ లేదు. చాలా కాజువల్ గా యథాలాపంగా చూసిందంతే! చూసిన క్షణంలోనే ఆమె చూపు మళ్ళించుకున్నది.

ఆమె బెర్తు సరాసరి తన కెదురుగా వున్నది! అదే నేమో తన బలహీనతకి కారణం! అది త్రీటైర్ స్లీపర్ కోచ్. రాత్రి తొమ్మిదిగంటల వరకు ముగ్గురు ప్రయాణీకులు కూచునే సీటు. ఆ తర్వాత బెర్తుగా మారి పోతుంది. మధ్య ఓ బెర్తు, పైన ఓ బెర్తు—మొత్తం మూడు బెర్తులు తయారవుతాయి. అదృష్టవశాత్తూ తనది క్రింది బెర్తే! ఆమెది ఖచ్చితంగా క్రింది బెర్తే అయి వుంటుంది. ఆడవాళ్ళకి కింది బెర్తులే కేటాయిస్తారని తనకు తెలుసు!

ఆమె ప్రయాణం ఢిల్లీవరకో కాదో తనకు తెలీదు గాని, ఆమె తెల్లారేవరకు అదే ట్రెయినులో ప్రయాణి స్తుందని ఖచ్చితంగా చెప్పగలడు. త్రీటయిర్ కోచ్‌లో

రాత్రంతా ప్రయాణం చేసే వాళ్ళే బెర్తు తీసుకొంటారు!

కాని, యేం ప్రయోజనం? ఇప్పట్నుంచి అందరు బెర్తులు అరేంజి చేసేసుకుంటున్నారు—అలాగే, ఆమె కూడా పదయ్యేసరికి నిద్రపోతుంది. తెల్లారేసరికి దిగిపోయినా ఆశ్చర్యంలేదు! తను యెప్పుడామెతో పరిచయం చేసుకుంటాడు? ఆమె గురించి ఎలా తెలుసుకోగలుగుతాడు? ఆమె చూడబోతే ఒక్కతే ప్రయాణం చేస్తున్నట్టుంది! ఆమెతో ఎవరూ కనిపించలేదు.

ట్రెయిన్ వరంగల్లో ఆగింది—అప్పటికే దాదాపు కంపార్టుమెంటులోని వాళ్ళంతా బెర్తులు సర్దేసుకున్నారు. తను కూచోవటానికవకాశంలేదు—మధ్య బెర్తు అడ్డొస్తోంది.

తప్పనిసరిగా కాంప్ కాట్ కింది బెర్తుమీద పరుచుకుని కిటికీమీదికి తల పెట్టుకుని నడుం సగం వరకు మాత్రమే బెర్తుమీదికి వాల్చి ఆమెవంకే చూస్తున్నాడు. పూర్తిగా నడుం వాలుస్తే నిద్రొచ్చే ప్రమాదముంది!

ఈ మధుర స్వప్నం కనీసం కొన్ని గంటలైనా అనుభవించాలి. ఆ తర్వాత ఆమె ఎవరో, తనెవరో!

నవీన్ మనసు స్థిరత్వాన్ని కోల్పోయి మూడు గంటలయింది. ట్రెయిన్ కాజీపేట చేరుకున్నది. అప్పటివరకు ఆమె కాళ్ళనుంచి గుండెలదాకా దుప్పటి కప్పుకొని అలవోకగా బెర్తుమీద పడుకొని యేదో చదువుతూనే వున్నది.

రాత్రి పదకొండు గంటలయింది.

కాజీపేట స్టేషన్లో అరటిపళ్ళ బండివాడు తను కంపార్టుమెంటుకి కొంచెం అవతలగా పిలుస్తూ వెళ్ళిపోతు

న్నాడు.

ఆమె కిటికీలోనించి ప్లాట్ ఫాంమీదికి చూసి పళ్ళ వాడిని పిలిచింది. వాడు వినిపించుకోలేదో యేమో, రాలేదు. నవీన్ కి అవకాశం వచ్చింది.

ఆమె వంక చిన్నగా నవ్వుతూ చూసి, "నేను తీసుకొస్తా నుండండి!" అంటూ ఆమె సమాధానం కోసం యెదురుచూడకుండా ప్లాట్ ఫాం మీదికి దూసుకు పోయాడు.

పదినిమిషాల తర్వాత ఓ డజను పచ్చ అరటిపళ్ళు, రెండు బ్రిటానియా నైస్ బిస్కట్ పాకెట్లు తీసుకొని వచ్చాడు నవీన్.

"అయ్యో, మీకెందుకండీ శ్రమ?" అన్నదామె నొచ్చుకుంటూ, అతనివైపు కృతజ్ఞతగా చూస్తూ. ఆమె ఆ చూపుకోసం కొన్ని కోట్లు ఖర్చుపెట్టినా ఫరవాలేదనిపించింది నవీన్ కి—ఆ క్షణంలో.

ఆమె పర్సు తెరచి పదిరూపాయల నోటు అతనికి అందించబోయింది. అతను దెబ్బతిన్నట్టు చూశాడు.

"సారీ, మీ చేత ఖర్చు పెట్టించినందుకు!" అన్నదామె పొడి పొడిగా.

"ఇట్సాల్ రైట్!" అన్నాడు పళ్ళు, బిస్కట్లు ఆమె ముందుకి తోస్తూ.

"ఇవన్నీ నాకేనా? మీరూ తీసుకోండి!"

ఆ మాత్రం పలకరింపుకే పులకరించిపోయాడు.

"నో, నో! నేను విజయవాడలో భోంచేసి ఎక్కాను! మీరు తీసుకోండి....అన్నట్టు మీరు భోంచేశారో లేదో, మీల్స్ వుందేమో చూసిరానా?" అన్నాడు వెళ్ళటానికి

తయారవుతూ.

"వద్దు, వద్దు. నేను ప్రయాణంలో రాత్రిళ్ళు భోం చెయ్యను" నవ్వింది. ఆమె నవ్వులో కోటి శరత్కాంతులు వెల్లివిరిశాయి. "నిద్రా సుందరి!" అని పూర్తి చేసింది. ఆమె భావం అతని కర్థమైంది. ఒంటరిగా ప్రయాణం చేసేటపుడు, ముఖ్యంగా రాత్రిళ్లు అమ్మాయిలు జాగ్రత్తగా మేలుకుని వుండటం అవసరమే!

అతను ఆమె మొహమాట పడుతుందని తన బెర్తు మీదికి చేరి కిటికీలోనుంచి సీరియస్‌గా బయటకి చూడసాగాడు. అంతలోనే యేదో గుర్తొచ్చి తన దగ్గరున్న సీసా తీసుకుని వెళ్ళి చల్లటి మంచినీళ్ళు పట్టితెచ్చి ఆమె పక్కన పెట్టాడు.

మరోసారి కృతజ్ఞతగా చూసిందామె.

ఈలోపల వాళ్ళు కూచున్న బోగీని విడదీసి, మరో యింజను అవతలి ప్లాట్‌ఫాంమీదికి తీసుకుపోయింది. హైదరాబాద్‌నించి వచ్చిన ట్రెయిన్‌కి తగిలిస్తారని తెలుసు నవీన్‌కి.

"అయితే, మీరు ప్రయాణంలో వున్నపుడు రాత్రిళ్లు నిద్ర పోరన్నమాట!" అన్నాడు మరో టాపిక్ యేదీ లేక.

ఆమె చిన్నగా నవ్వి తలూపింది. ఆమెతో యెన్నో మాట్లాడాలని వుంది. ఆమెతో యెన్నో యేళ్ళుగా పరిచయమున్నట్టు అనిపిస్తోంది. బహుశా మూడు నాలుగ్గంటల నుంచి ఎడతెగకుండా ఆమెనే చూస్తూ వుండిపోయినందు వల్ల తనకలా అనిపిస్తున్నదేమో ననుకున్నాడు మళ్ళీ.

"మీరెక్కడికి కెళ్తున్నారు?" మొదటిసారిగా నోరు

విప్పి అతని గురించి అడిగిందామె.

"ఢిల్లీ. అక్కడ ఓ రిసెర్చి లాబొరేటరీలో అప్రెంటిస్ ట్రయినింగ్‌కి సీటొచ్చింది. నేను సైన్సు పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్‌ని. నా పేరు నవీన్. మాది కాకినాడ. విజయవాడవరకు మెయిల్లో వచ్చి యీ ట్రయిన్ కేచ్ చేశాను" అంటూ గబగబ తన గురించి చెప్పేశాడు.

ఆమె చిన్నగా నవ్వింది. తన గురించి ఆమె యేమైనా చెపుతుందేమోనని కొద్ది నిమిషాలు చూశాడు. చెప్పక పోవటంతో నిరాశపడిపోయాడు.

పెద్ద శబ్దంతో షంట్ చేశారు వాళ్ళ బోగీని.

ఆమె ఉలిక్కిపడింది. కిటికీలోంచి బయటికి చూసి, "అరె, మన కంపార్టుమెంటు అఖర్న తగిలించిచారు" అన్నది.

నవీన్ ప్లాట్‌ఫాంమీదికి చూశాడు. పొడవుగా కొండచిలువలాగా వున్నది ట్రెయిన్. తమ కంపార్టుమెంటు యెక్కడో, ప్లాట్‌ఫాంకి బాగా దూరంగా వుంది. తమ బోగీయే చివరిది.

"మీరు ఎక్కడికి వెళ్తున్నారో తెలుసుకోవచ్చా?" ఉండబట్టలేక అడిగేశాడు నవీన్.

ఆమె అతనివైపు చురుగ్గా చూసి, "నాగపూర్. మా అన్నయ్య, వదిన ఉన్నారక్కడ. ఫైనల్ బి.ఎస్సీ. పరీక్షలు రాశాను. ఖాళీగా వున్నావు కదా, రమ్మని అన్నయ్య గొడవ పెడుంటే ఓ నెలరోజులు కేంప్ వేసు కున్నాను. మాది విజయవాడ—నాన్నగారు డిప్యూటీ తాసిల్దారు" చెప్పింది.

"అనుకున్నాను. విజయవాడ అమ్మాయిలు చాలా ధైర్యవంతులని విన్నాను. అందుకే ఒంటరిగా రాత్రి

ప్రయాణం చేయగలుగుతున్నారు" అన్నాడు ప్రశంసగా ఆమెవైపు చూస్తూ.

"ఇలా కూర్చోవటం చాలా కష్టంగా వుంది. సీటు మీద చివరికి కూచుని మాట్లాడాల్సి వస్తోంది. మధ్య బెర్తు నెత్తికి తగులుతోంది" అన్నదామె.

నవీన్ చుట్టూ చూశాడు. అందరూ గాఢనిద్రల్లో వున్నారు. ప్రపంచమంతా యేమయిపోతే మాకేం అన్నట్టు నిశ్చింతగా నిద్రిస్తున్నారు. నవీన్ పై బెర్తుపై పడుకున్న ముసలాయన మాత్రం మెలకువగా వున్నాడు.

నవీన్ లేచి నించుని "మీరు మరోలా భావించక పోతే ఆమె బెర్తుమీదికి వెళ్తారా?" అనడిగాడు.

ముసలాయన నవ్వుకుని, "అలాగే! నాక్కూడా కింది బెర్తంటేనే యిష్టం!" అంటూ అప్పటికప్పుడు తన సరంజామాతో బెర్తు మారిపోయాడు.

ఆయనకి ధన్యవాదాలు చెప్పి, ఆయన బెర్తుకున్న ఛేయిన్ లింక్స్ తీసేసి, కిందికి వాల్చేశాడు నవీన్. ఆమె తన ఏర్ బేగ్‌తోను, దుప్పటితోను నవీన్ బెర్తుమీదికి మారిపోయింది. కిటికీ పక్కగా కూచున్నది.

"మరి, మీరు దూరప్రయాణం కదా, నిద్రపోరా?" అన్నది మెల్లిగా.

"మీకు కంపెనీ యివ్వాలి కదా! మీరొక్కరు ఎంత సేపని మెలకువగా వుండగలరు? మీకు ఎప్పుడు కూచోవటం కష్టమనిపిస్తే అప్పుడు నిరభ్యంతరంగా నిద్రపోండి! నేను ఆ ముసలాయన బెర్తుమీద రాత్రి గడిపేస్తాను" అన్నాడు నవీన్.

"వద్దు. వద్దు! అసలు నిద్రపోను నేను!" అన్నదామె.

"మీ యిష్టం!" అన్నాడు నవీన్.

ట్రెయిన్ కూత వేసి కదిలింది.

"మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?" అనడిగాడు బిడియంగా.

"సౌమ్య." చెప్పింది.

'బ్యూటిఫుల్ నేమ్!' అనుకున్నాడు మనసులోనే.

ఆమెకి యిదివరకటి బెరుకుపోయింది. అతనితో స్వేచ్ఛగా మాట్లాడగలుగుతోంది. ఆమె సాన్నిధ్యం అతనికెంతో తృప్తినిస్తోంది. చాలా ఆనందంగా వుంది. ఈమెతో పరిచయం కాకుండానే విడిపోవాల్సి వస్తుందేమోననుకున్నాడు. కాని పరిచయం స్నేహం వరకు పెరిగిపోయింది ఆ కొద్ది గంటల్లోనే.

* • •

ట్రెయిన్ సిరిపూర్ కాగజ్ నగర్ దాటింది.

"రాబోయేదే బల్లార్షా. అంటే మనం ఆంధ్రా బార్డర్ దాటి మరో రాష్ట్రంలోకి అడుగు పెట్టబోతున్నాం. నాగపూర్ చేరేసరికి తెల్లవారిపోతుంది" అన్నాడు నవీన్.

అప్పుడు సమయం రాత్రి రెండుగంటలయింది.

ట్రెయిన్ యెందుకో ఆగింది. సమీపంలో స్టేషన్ యేదీ లేదే, లైన్ కావుండలేదా అనుకుంటూ నవీన్ కిటికీలో నుంచి తొంగిచూసి అదిరిపడ్డాడు.

వాళ్ళ కంపార్టుమెంటుని ట్రెయిన్తో కలిపే లింకును విడగొడుతున్నారు నలుగురు వ్యక్తులు! రెండు నిమిషాల తర్వాత ట్రెయిన్ బయల్దేరింది. అయితే తమ బోగీ దాంతో వెళ్ళటంలేదు. పూర్తిగా డిటాచ్ చేయబడింది. అయినా ఆదేం గమనించకుండా ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతోంది.

గార్డు యే బోగీలో వున్నాడో! ఇది చూసి కూడా ఎలా వూరుకున్నాడు?

ఏం జరగబోతోందో నవీన్ ఊహించాడు. అది బందిపోటు దొంగల పని! అనుమానంలేదు. కంపార్టుమెంట్‌ని విడదీసి, దాంట్లో చొరబడి, తుపాకులతో, నాటు బాంబులతో ప్రయాణీకుల్ని బెదిరించి దోచుకుంటారు. అసలు ట్రెయిన్ వెనక్కి వచ్చి బోగీని తగిలించుకునే లోపల వాళ్ళ పని పూర్తవుతుంది! పూర్తయేలా చూసుకుంటారు.

మహారాష్ట్ర బందిపోట్లు గురించి నవీన్ పేపర్లో చదివాడు. వాళ్ళు డబ్బు, నగలు దోచుకోవటంతో తృప్తి పడక వయసులో వున్న అమ్మాయిల్ని ఎత్తుకుపోయి, సామూహిక మానభంగం చేసేసి చంపేస్తారు!

క్షణాల్లోనే ఓ నిర్ణయాని కొచ్చేశాడు నవీన్. నిరాయుధులుగా ఆ బందిపోట్ల నెదుర్కోవటం కష్టం! తమ నెదిరించినవాళ్ళని చంపకుండా వదలరు. వాళ్ళకి దయ, జాలి మచ్చుకయినా వుండవు. రెండో మార్గం — పారిపోవటమే!

చల్లగా సౌమ్య చెవిలో సంగతి వూదేశాడు నవీన్. ఆమె బిగుసుకుపోయింది. భయంతో ఒణికిపోయింది. బయటికి చూసి అదిరిపడింది.

"వాళ్ళు కంపార్టుమెంట్లోకి ఎక్కేస్తున్నారు" అన్నది హీనస్వరంతో.

నవీన్ మెరుపులా లేచాడు. ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని, "నాతో రండి, పారిపోదాం!" అన్నాడు.

ఆమె అతనితో చకచక అడుగులు వేసింది. కంపార్టుమెంటులోని ప్రయాణీకులు గాఢ సుషుప్తిలో

ఉన్నారు. వాళ్ళ వంక జాలిగా చూశాడు నవీన్. అప్పటికే బందిపోట్లు చకచక కంపార్టుమెంటులోకి యెక్కేస్తున్నారు.

అవతలి పక్కకు చక చక దిగిపోయాడు నవీన్. ఆమె దిగటానికి నేల అందటంలేదు. ఒక్కసారిగా ఆమె నడుముచుట్టూ చేతులువేసి దించేశాడు. వాళ్ళు దిగిన ద్వారం వైపు కూడా బందిపోట్లు పరుగెత్తుకొస్తున్నారు....

నవీన్ ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని, "కమాన్!.... పరుగెత్తండి....!" అంటూ పరుగు మొదలు పెట్టాడు.

అయితే అప్పటికే ఎవడో వాళ్ళని చూసేశాడు.

"ఠైరో!" అంటూ హిందీలో అరిచాడు.

నవీన్ చెయ్యి సౌమ్య చేతిని గట్టిగా అదిమి పట్టుకున్నది. "మీరు పరుగెత్తాలి. లేకుంటే వాళ్ళకి దొరికి పోతాం; నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తారు" అన్నాడు.

ఆతనితో సమానంగా ఆమె పరుగెడుతోంది. చీర కాళ్ళకు అడ్డుపడి రెండుసార్లు తూలిపడబోయి నిలదొక్కుకుంది. దారంతా రాళ్ళు, రప్పలు, ఎగుడుదిగుళ్ళు. ముందే ముందో పక్కల యేముందో తెలియటంలేదు. కటిక చీకటి!

వెనకనుంచి "ఠైరో, నహీంతో గోలీ మార్ దూంగా!" అన్న కర్కశమైన గొంతు, దాని వెంట బూట్ల శబ్దం వినిపించాయి. ఎవరో వెన్నాడుతున్నాడు.

నవీన్ సౌమ్య చేతిని వదిలి పెట్టలేదు.

ఇద్దరు శక్తికొద్దీ పరుగెడుతున్నారు.

వెనకనుంచి తుపాకీ శబ్దం! రెండు గుళ్ళు సర్రుమంటూ దూసుకొచ్చాయి. నవీన్ సౌమ్యతోబాటు బోర్లా పడ్డు

ఉన్నాడు.

క్షణంలో ప్రమాదం తప్పింది.

వెనక బూట్ల శబ్దం దగ్గరయ్యింది.

"లేచి పరుగెడదామా?" అన్నది సౌమ్య.

ఆమె ఊపిరి బలంగా పీలుస్తోంది. బాగా అలసిపోయింది. లేచి పరుగెత్తటం మాటుంచి, నడవటానికూడా శక్తిలేని దానిలా వుంది. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో లేచి పరుగెత్తబోవటం ప్రమాదకరం! ఈసారి చాలా దగ్గరగా పేలింది తుపాకీ. తమ చావు ఖాయం!

"కదలకుండా అలాగే పడుకోండి. శత్రువు సమీపిస్తున్నాడు. జాగ్రత్త! ఊపిరి బిగబట్టాలి. ఏమాత్రం కదలకూడదు" అన్నాడు నవీన్.

సౌమ్య అతను చెప్పినట్లే చేసింది.

వాళ్ళ దగ్గరలో బూట్ల శబ్దం స్పష్టంగా వినిపించింది. ఎవడో నవీన్ దగ్గరకొచ్చి కాలితో తన్ని చూశాడు. నవీన్ ఊపిరి బిగబట్టాడు. బోర్లా పడుకునే పక్కకి చూశాడు. చీకట్లో యెవడో పక్కన నిల్చున్న పొడగట్టింది. మరికాస్త పైకి చూపు తిప్పాడు. గన్ వుంది చేతుల్లో.

మెరుపులా లేచాడు నవీన్. ఎగిరి అతని గుండెలమీద తన్నాడు వెనక కాళ్ళతో. అగుడుబాటుగా వున్న బందిపోటు వెనక్కి తూలి పడిపోయాడు. గన్ ఎగిరి దూరంగా పడింది. ఆ క్షణంలోనే సౌమ్య లేచి గన్ అందుకొన్నది. ధైర్యంగా బందిపోటుకి గురిచేసింది.

ఈలోపల బందిపోటు లేచి నవీన్ మీదికి ఉరకబోయాడు. నవీన్ పక్కకి జరిగాడు. అతను బాలెన్స్ నిలదొక్కుకోలేక తూలాడు. నవీన్ సౌమ్య చేతినుంచి

గన్ తీసుకొని బందిపోటును కాల్చాడు. గుండు అతని భుజంలోనుంచి దూసుకుపోయింది.

బందిపోటు పెడబొబ్బ పెట్టి నవీన్ మీదికి దూకాడు. నవీన్ యీసారి అతని ఛాతీకి గురిచేసి కాల్చాడు.

బందిపోటు పెద్దగా అరుస్తూ నేలమీద పడిపోయాడు.

నవీన్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా అతను నడుముచుట్టూ కట్టుకున్న బుల్లెట్లున్న బెల్టు తీసుకున్నాడు. తన నడుముకు పెట్టుకున్నాడు.

ఇంతలోనే దూరంగా పరుగులు పెడుతున్న శబ్దం, ఇటే వస్తున్న సవ్వడి వినిపించి సౌమ్య వంక తిరిగి, "వీడు పెట్టిన పెడబొబ్బలు, తుపాకీ కాల్పులు బందిపోట్ల చెవులపడ్డాయి. వాళ్ళు ఇటే వస్తున్నారు. ఈ ఒక్క తుపాకీతో వాళ్ళందర్నీ ఎదుర్కోవటం కష్టం! మనం తప్పించుకొని పోవాలి!" అన్నాడు.

సౌమ్య లేని ఓపిక తెచ్చుకొని "పదండి!" అన్నది.

ఇద్దరు ముందుకు పరుగెత్తారు. వెనుకనుంచి తరుముతూనే వున్నారు బందిపోట్లు. అయితే కాల్పులు జరగలేదు. బహుశా తామే దిశలో పరుగెత్తినదీ వాళ్ళు గ్రహించి వుండరని ఊహించారు ఇద్దరు. కాని దూరంగా పరుగెత్తుకొస్తున్న సూచనగా బూట్ల శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి.

* * *

ఎదురుగా గుబురుగా వున్న చెట్లు, దట్టంగా అలుముకొని వున్నాయి. దారికూడా అడ్డదిడ్డంగా వుంది. పొదలు, ముబ్బులు అలుముకొని వున్నాయి.

"ఇదేదో చిట్టడవిలా వుంది!" అన్నాడు నవీన్.

"ఏం చేస్తాం. ప్రాణరక్షణకు ప్రస్తుతం యిదే గతి!" అన్నది సౌమ్య విచారంగా.

సరిగ్గా అదే సమయంలో దూరంగా ట్రెయిన్ కూత వినిపించింది. ట్రెయిన్ బోగీ లేకపోవటం గుర్తించి వెనక్కి వస్తూన్నదన్న మాట!

ఒక్కక్షణం వారిద్దరి మనసులో యేదో ఆశ మెరిసింది, కాని, వెనక్కి వెళ్ళటానికి అవకాశం లేదు. వాళ్ళు తమని వెంటనంటే వున్నారు. తమ ఉనికి గుర్తించగానే కాల్పులు సాగిస్తారు! వాళ్ళకి ఎదురు వెళ్ళటం మూర్ఖత్వం!

“మన తొందర్లోపడి మీ సూట్ కేస్, నా ఏర్ బాగ్ ట్రెయిన్ లోనే వదిలేశాం. ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతున్నట్టుంది” అన్నది దిగులుగా సౌమ్య.

నవీన్ కి అకస్మాత్తుగా గుర్తువచ్చింది. తన ఒరిజినల్ సర్టిఫికెట్లు అన్నీ సూట్ కేస్ లోనే వున్నాయి! ట్రెయినింగ్ అథారిటీస్ కి చూపించాల్సి వున్నది. కాని అనుకోకుండా యిలా జరిగింది!

ఇద్దరూ ఆ పొదల్లోను, గుబురుల్లోను దారి చేసుకొని లోపలకు వెళుతుండగా వాళ్ళ కాళ్ళకు మెత్తగా ఏదో తగిలింది.

చటుక్కున నిల్చుండిపోయారు.

ఎండుటాకులమీద జరజర పాకిన శబ్దం! చీకట్లో కళ్ళు చికిలించుకొని చూశారు!

బ్రహ్మాండమయిన పాము! కనీసం ఆరడుగుల పొడవుంటుంది! జరజరమని పాకుతూ పొదలమధ్య మాయమయ్యింది. ఆసరికి వాళ్ళ కళ్ళు చీకటికి బాగా అలవాటుపడ్డాయి.

“ఇక నేను పరుగెత్తలేనండీ!” అన్నది సౌమ్య, కొద్ది క్షణాల తర్వాత. అంత పెద్దసర్పాన్ని ఆమె యిదివరకు

చూడకపోవటంవల్ల బాగా భయపడిపోయింది. పరు
గెత్తటం అలవాటు లేకపోవటంవల్ల బాగా అలిసి
పోయింది. కాళ్ళకి రాళ్ళు, ముళ్ళు చేసిన గాయాలు ఆమెను
బాధిస్తున్నాయి.

దూరంగా బందిపోట్లు వస్తున్న జాడ లీలగా వినిపి
స్తోంది. తమకోసం వేరేచోట్ల వెతుకుతున్నట్టున్నారు!
బహుశా ఈ అడవిలోకి ప్రవేశిస్తామని వాళ్ళు వూహించి
వుండరు!

"వాళ్ళు దూరమైపోయేవరకూ యీ అడవిలోనే
తలదాచుకుందాం!" అన్నాడు నవీన్.

"నా ఊహే నిజమయితే, వాళ్ళ స్థావరం ఇక్కడే
ఎక్కడో వుండివుండాలి! పగలుకూడా మనుషులు మసల
టానికి భయపడే ప్రాంతమిది! మనం యింకా లోపలకు
వెళ్ళటం క్షేమమనిపించటం లేదు" అన్నది సౌమ్య.

"పోనీ ఈ గుబురు చెట్లమధ్య ఎక్కడైనా కాసేపు
దాక్కొని గడిపేద్దామా?"

"వద్దు, వద్దు కింద విషసర్పాలు విచ్చలవిడిగా తిరుగు
తున్నట్టున్నాయి. గుబుర్లలోను పొదల్లోను అవి నివాస
ముండొచ్చు. ఇంకా ఎలాంటి క్రూరజంతువులున్నాయో!
అడవి కదా!"

"నాకో అయిడియా వస్తోంది."

"ఏమిటి?"

"తెల్లారేవరకు చెట్టు యేదైనా ఎక్కి గడిపేస్తే?"

"నాకు చెట్టెక్కడం రాదు."

"నేను ఎక్కిస్తాను."

ఒక్కక్షణం సౌమ్య ముఖం సిగ్గుతో ఎర్రగాఅయింది.
అంతక్రితం, పామును చూసినపుడు భయంతో ఆమె అతని

ఒంటికి అతుక్కుపోయింది. భయపడవద్దని అతను ఆమె వెన్ను నిమిరి ధైర్యం చెప్పాడు.

ఆ ఏకాంత ప్రదేశంలో అతను తనకెంతో సన్నిహితుడిలాగా కనిపించాడు. తనని బందిపోట్ల బారినుంచి తప్పించి మహోపకారం చేశాడు. తనని రక్షించే ప్రయత్నంలో అతని జీవనాధారమైన సర్టిఫికెట్లు, గుడ్డలు, వదిలేసుకున్నాడు. కేవలం తన మాన ప్రాణాలు రక్షించటంకోసం స్వార్థత్యాగం చేశాడు.

అతనొక్కడే అయితే తన దగ్గరున్న విలువైన వస్తువులేమైనా దొంగలకిచ్చేసి హాయిగా ఢిల్లీ పోయుండేవాడు తక్కిన వారితోబాటు. దోపిడి దొంగలు సర్టిఫికెట్లు గుడ్డలు ఏం చేసుకుంటారు! వాళ్ళకి మగవాళ్ళు అక్కర్లేదు.

ఆమె జాలిగా నవీన్ వంక చూసింది. అతనిపట్ల వేదనతోను, కృతజ్ఞతతోను ఆమె మనసు నిండిపోయింది.

అప్పుడు తెల్లవారుఝామున నాలుగ్గంటలయింది. ముందుగా నవీన్ చెట్టెక్కి ఆమెకు చేయి అందించాడు. ఆమె రెండుసార్లు ప్రయత్నించినా ఎక్కలేకపోయింది. మోకాలి దగ్గర చెక్కుకుపోయింది. చర్మం లేచి మంట పుట్టింది. మోచేతుల దగ్గర కొంతమేర చెక్కుకుపోయింది. ఆమె కంట నీరు తిరిగింది. ప్రాణభయం ఎంత చెడ్డది!

మూడోసారి అతిప్రయత్నంమీద యెక్కగలిగింది. ఆమె భుజాలు గుచ్చిపట్టి జారిపోకుండా జాగ్రత్తగా పైకి చేదుకున్నాడు నవీన్.

ఆ చెట్టు శాఖోపశాఖలుగా విస్తరించి వున్నది. దగ్గర్లో యూకలిప్టస్ చెట్లున్నట్టున్నాయి. వాటిమీది

తేలివస్తూన్న గాలి అదోరకమైన వింత వాసన సంతరించు కున్నది. చల్లటి గాలి వాళ్ళను సేదతీర్చింది.

* * *

దూరంగా కనిపిస్తూన్న కాంతి రేఖలను చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు నవీన్. ఫోకస్ చేయబడిన కాంతి! టార్చి వెలుగు. ఒకటి కాదు, రెండు కాదు దాదాపు పదేనిమిది టార్చిలైట్లు నిర్విరామంగా ఆ చుట్టుపక్కల గాలిస్తున్నాయి సౌమ్యకూడా గుర్తించింది.

"మనకోసం వేట కొనసాగుతున్నది. వాళ్ళ సహచరుడ్ని చంపినందుకు ప్రతీకారం తీర్చుకోవటంకోసం మన గురించి తీవ్రంగా వెతుకుతున్నారు. అదీగాక వాళ్ళని మోసంచేసి తప్పించుకున్నందుకు మనమీద కక్ష పెట్టుకుని వుంటారు. మనం కనపడితే చాలు, కాల్చిపారేస్తారు. చెట్టెక్కి మంచి పనే చేశాం!" అన్నాడు నవీన్.

అంతకంతకు టార్చి వెలుగు దగ్గరవుతోంది.

"వాళ్ళు ఇటే వస్తూన్నారు!" అన్నది సౌమ్య.

నవీన్ తలూపాడు-"భయంగా వుందా?" అన్నాడు.

"భయపడి చేసేదేముంది?" ఉపహాసం చేసింది.

"జాగ్రత్త. వాళ్ళు ఈ చెట్టుకిందికికూడా రావచ్చు. వాళ్ళకి మన ఉనికి తెలియనివ్వకుండా జాగ్రత్తపడాలి!"

"అలాగే. వాళ్ళు కిందినుంచి లైట్లు ఫోకస్ చేస్తేతప్ప మనం కనపడం."

"హుమ్, వాళ్ళొచ్చేశారు!" అన్నాడు నవీన్.

పొదలు, తుప్పలు వెలుగుతో పట్టపగల్లా చేస్తూ బంది పోట్లు వెతుక్కుంటూ వచ్చారు. వాళ్ళు హిందీలో లోస్వరంలో మాట్లాడుకుంటున్నారు. దాదాపు పన్నెండు మంది వున్నారు. అందరు ఆరడుగుల ఎత్తుతో పోత

పోసిన కంచువిగ్రహాల్లా వున్నారు.

అందరి చేతుల్లోను తుపాకులున్నాయి.

"బహుశా ఈ అడవిలోకి వాళ్ళు ప్రవేశించలేదేమో" అన్నాడొకడు హిందీలో.

"అడవి మొదటివరకు వచ్చేదాకా మనముందు ఆకులు చప్పుడయ్యింది. ఎవరో పరుగెత్తిన సవ్వడి వినిపించింది" అన్నాడు మరొకడు హిందీలోనే.

"అప్పుడే గురి చూసి కాల్చెయ్యాల్సింది. పోతే నాలుగు బుల్లెట్లు పోయుండేవి. వాళ్ళెక్కడున్నదీ తేలి పోయేది!" అన్నాడు ఇంకొకడు.

వాళ్ళు సరిగ్గా వాళ్ళున్న చెట్టుకిందికే వచ్చారు. నవీన్, సౌమ్యల గుండె దడదడకొట్టుకుంటోంది. ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు. వాళ్ళు యధాలాపంగా పైకి ఫోకస్ చేశారంటే తాము దొరికిపోక తప్పదు. పిట్టల్ని కాల్చినట్టు కాల్చేస్తారు.

అయితే, వాళ్ళు భయపడ్డట్టు జరగలేదు.

బందిపోటు దొంగలు ఇంకా అడవిలోకి చొచ్చుకొని పోయారు. లైట్ల వెలుగులో సన్నటి కాలిదారి కనిపించింది నవీన్ సౌమ్యలకు. ఆ కాలిదారిన బందిపోట్లు ఒకరివెనక ఒకరు వెళుతున్నారు.

అది వాళ్ళకు అలవాటుపడిన దారిలాగా చకచక వెళ్ళిపోయారు. చివరగా నడుస్తున్న నలుగురి భుజాల పైన మూటలున్నాయి. బహుశా అవి ట్రెయిన్‌లో దోచుకున్న విలువైన వస్తువులు, డబ్బు కావచ్చునని ఊహించారు.

బందిపోట్లు దూరమయిపోయారనటానికి సూచనగా వాళ్ళు ఫోకస్ చేస్తూన్న టార్చిలైట్ల వెలుురు క్రమంగా

దూరమయిపోతూ కనిపించింది.

"వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు నవీన్.

"కాని, మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చే అవకాశముంది" అన్నది సౌమ్య.

"వాళ్ళు బహుశా ఈ అడవిలోనే ఎక్కడో వాళ్ళ స్థావరం ఏర్పరచుకొని వుండొచ్చు. అందుకే బాగా అలవాటుపడిన ధోరణిలో నిరాటంకంగా లోనికి వెళ్ళి పోయారు" అన్నాడు నవీన్ — సౌమ్య తలాడించింది.

• • •

తూర్పున వెలుగురేఖలు కనిపిస్తూన్నాయి. అయిదు గంటలుదాటి పదినిమిషాలయింది.

"చెట్టు దిగి మెల్లగా వచ్చిన తోవనే పోదమా?" అన్నది సౌమ్య. నవీన్ ఏదో చెప్పబోయేలోపల మళ్ళీ టార్చి వెలుగు కనిపించింది.

బందిపోట్లు తిరిగొస్తున్నారు.

సౌమ్య, నవీన్ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు. ఒకరి తరవాత మరొకరు పన్నెండుమంది వస్తున్నారు. ఇప్పుడు ఆ నలుగురి భుజాలమీద మూటల్లేవు. అంటే....యీ అడవిలోనే యేదో సంకేత స్థలంలో వాళ్ళు దోచుకున్న సొమ్మంతా దాస్తున్నారన్నమాట! వీళ్ళు నివసించే స్థావరం వేరే యేదో ఎక్కడో వుండివుండాలి! బహుశా వాళ్ళు యిప్పుడు అక్కడికే పోతున్నారేమో!

సౌమ్య, నవీన్ వున్న చెట్టుకింద యిద్దరు ఆగారు. సిగరెట్లు ముట్టించుకున్నారు. మళ్ళీ ముందుకు కదిలారు. అందరూ వచ్చిన దారినే తిరిగి అడవి బయటకు వెళ్ళి పోయారు.

వీళ్ళు పగలు నాగరిక ప్రపంచంలో ఘరానా పెద్ద

మనుషులుగా చలామణి అయిపోతున్నారనుకోవాలి! వాళ్ళ చేతుల్లో తుపాకులు లేవు. నడుముకు తూటాల బెల్టులు లేవు. ఇప్పుడు వాళ్ళని ఎవరు చూసినా బందిపోట్లు అంటే నమ్మరు. కాయకష్టం చేసుకొనే రైతుల్లా వున్నారు!

నవీన్, సౌమ్య ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు.

"వాళ్ళు దూరమైపోయారు. ఇక దిగుదామా?" అన్నది సౌమ్య.

ఒక్క రాత్రికే ఆమె నీరసించిపోయి, కుషిక్కించిపోయింది. కొన్ని గంటల క్రితం ట్రెయిన్‌లో ఆమెని చూసిన వాళ్ళెవరైనా యిప్పుడు చూస్తే గుర్తుపట్టడం కష్టం. ఆ రూపలావణ్యం మచ్చుకైనా కనిపించటం లేదిప్పుడు.

నవీన్ చెట్టుమీదినుంచి మెల్లగా దిగాడు. సౌమ్యని చేయిపట్టి దింపాడు. ఎక్కినంత కష్టంగా లేదు దిగటం. ఇద్దరిలోను ఒకరికొకరు ఎంతో సన్నిహితమయిపోయిన భావం కలిగింది. ఈ కలయిక ప్రమాదాలతో కూడుకున్నది కాకపోతే, ఎంతో ఆహ్లాదంగా, మనోహరంగా వుండివుండేది కదా అనిపించింది ఇద్దరి మనసుల్లోను.

సౌమ్య దిగుతూనే తమ పక్కకు చూసి అదిరిపడింది. నాలుగు తోడేళ్ళు నాలుకలు చాచుకుంటూ వారివైపే పరుగెత్తుకొస్తున్నాయి.

"నవీన్!" అన్నది అటువైపు చేయి చూపించి. తక్కిన మాట ఆమె నోటినుంచి రాలేదు.

నవీన్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. బలంగా, ఎత్తుగా బాగా పోతరించి వున్నాయా తోడేళ్ళు. వాటి కోరలు బాగా వాడిగా, బయటకి పొడుచుకువచ్చినట్టున్నాయి. తమ

వైపే నోరు తెరుచుకొని నాలుకలు చాచుకొని వస్తున్నాయి!

నవీన్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా, గన్‌తో గురిచూసి కాల్చాడు. రెండు తోడేళ్ళు నేలకూలి పోయాయి. తక్కిన రెండు రెట్టించిన ఆగ్రహంతో అతని మీది కురికాయి.

నవీన్ తుపాకిలో గుళ్ళు లోడ్ చేసుకోవటానికి సమయంలేదు. ఆ తుపాకీలో రెండు గుళ్ళు మాత్రమే ఒకసారికి లోడ్ చేసుకునే వీలుంది!

నవీన్ తుపాకీ తిరగేసి మడమతో ఓ తోడేలు నెత్తి మీద బలంగా మోదాడు. రెండో తోడేలు దాడిచేసే ప్రయత్నం విరమించుకొని ఊహించని రీతిలో తోక ముడిచి పారిపోయింది.

నవీన్ చకచకా మేగజైన్ విప్పి తుపాకీలో రెండు గుళ్ళు లోడ్ చేసుకున్నాడు. సౌమ్య దాదాపు స్పృహ తప్పిపోయే స్థితిలో కనిపించింది.

అప్పటికి తెల్లవారటానికి ఎంతో సమయంలేదు. అడవి మూలాన పగటి వెలుతురు చెట్లు అద్దేశాయి. సూర్యుడు ఉదయించిన ఎంతోసేపటికిగాని అడవిలో వెలుగు ప్రసరింపబడదు. అంత ఒత్తుగా, ఆకాశాన్ని కనపడనీయకుండా గుబురుగా ఎత్తుగా పెరిగిపోయినాయి అక్కడి చెట్లు!

"సౌమ్యా, మీరు ఓపిక చేసుకొని నడవగలరా? వీలయినంత త్వరగా మనం రైలుపట్టాలున్న ప్రాంతం చేరుకోవాలి! మధ్యలో ట్రెయిన్ ఆగదు కనక, దగ్గరలో వున్న స్టేషన్ దేన్నయినా చేరుకోవాలి! చిన్న స్టేషన్లలో

పాసింజర్ ట్రెయిన్లు ఆగుతాయి. ఏదోకటి పట్టుకొని ఎక్స్‌ప్రెస్ ళ్ళు ఆగే స్టేషన్ వరకు ప్రయాణం చేయొచ్చు" అన్నాడు నవీన్.

ఆమె బాగా అలసిపోయినట్టు కనిపించింది.

"నడవగలను, పదండి!" అన్నది చిన్నగా నవ్వి.

పక్షుల కిలకిలారావాలు అడవంతా ప్రతిధ్వనిస్తు న్నాయి. రాత్రంతా రాజ్యమేలిన అడవి మృగాలు, చిన్న జంతువులు ఎక్కడో విశ్రాంతి తీసుకుంటూ వుంటాయి. చీకటి పడ్డాక నే వాటి ఆగడాలు ఆరంభ మవుతాయి. కాని, యీ తోడేళ్ళు ఎందుకు బయట కొచ్చాయో తెలీదు ఆ సమయంలో. బహుశా వాటికి ఆహారమేదీ దొరక లేదన్న మాట! చిన్న జంతువుల్ని వేటాడి తినటానికి బదులు మనుషుల్ని వేటాడే స్థితికి వచ్చాయంటే అవి ఎంతో క్రూరమయినవై వుండాలి!

అలాంటి ప్రమాదాన్ని అతి సాహసంగా ఎదుర్కొన్న నవీన్ వంక ప్రశంసగా చూస్తోంది సౌమ్య! పైకి అమాయకుడిలాగా కనిపించే యీ యువకుడు అవసరమైతే యెలాంటి సాహసాన్నయినా చేయగలడనిపించింది ఆ సంఘటన చూశాక!

* * *

తెల్లవారిపోయింది.

వెలుగురేఖలు ఎక్కడినుంచో చెట్ల సందులగుండా లోపలికి చొచ్చుకొని వస్తున్నాయి. రాత్రంతా రకరకాల సంకీర్ణ ధ్వనులతో భయోత్పాతం సృష్టించిన అడవి ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దంగా అయిపోయింది. ఆ నిశ్శబ్దం కూడా భయం పుట్టిస్తోంది. అప్పుడప్పుడు వుండీ వుడిగీ చెట్లమీద పక్షుల కూతలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆహారం

కోసం పక్షులు ఎగిరి వెళ్ళిపోయాక, అంతటా ప్రశాంతంగా వున్నది.

“మనం చాలా దూరం నడిచాం. ఈ పాటికి యీ అడవి దాటి వెళ్ళిపోయుండాలి. కాని, ఇంకా అడవి లోనే తిరుగుతున్నాం. రాత్రి మనం వచ్చిన దారి ఇది కాదు!” అన్నాడు నవీన్ నడక ఆపి, చుట్టూ పరిశీలనగా చూస్తూ.

సౌమ్య తనూ ఆగి పరిసరాలు గుర్తించటానికి ప్రయత్నించింది.

“రాత్రి తొందర్లో పరుగులు పెడుతూ దిక్కుతోచని పరిస్థితిలో ఎటునుంచి లోపలికి ప్రవేశించామో, ఎలా వచ్చామో గుర్తించలేదు! నాకంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది” అన్నది సౌమ్య.

“నాకు కొంత గుర్తున్నది! మనం లోపలికి రావటానికి పొదలు, తుప్పలు, డొంక దారి తప్ప ఇలాంటి సాఫీగా వున్న కాలిబాట కనిపించలేదు. అయితే బంది పోటు దొంగలు వెళ్ళిన దారి మాత్రం కాలిబాటతో మొదలయింది. మరి యీ కాలిబాట యెటునుంచి మొదలై ఎటు వెళ్తున్నదో అంతుబట్టడంలేదు” అన్నాడు నవీన్.

ఈ మాటలతో సౌమ్య బాగా డీలా పడిపోయింది.

ఎటు చూసినా పొడవాటి దట్టమైన చెట్లు, పుట్టలు, గుట్టలు, యూకలిప్టస్ చెట్లు, వెదురు పొదలు, సర్వే చెట్లు నేలమీద ఒత్తుగా పెరిగిన పిచ్చిమొక్కలు, పొదలు, ఎండుటాకుల గుట్టలు, నానాబీభత్సంగా వుంది నేలంతా. పేరుకి కాలిబాటగాని, నేలమీద ఒత్తుగా ఎండుటాకులు పడి కాలు ముందుకు వేయటానికి భయం

వేస్తోంది. వాటికింద ఎలాంటి విషపురుగులు దాగివున్నా కనిపించే అవకాశంలేదు! కాటందుకు తీర్తాయి.

"పదండి, యీదారి యెటుపోతే మనమూ అటు పోదాం. అంతకుమించి గత్యంతరంలేదు. మీరు బాగా అలసిపోయినట్టున్నారు....!" అన్నాడు నవీన్ ఆమె వడలిన ముఖంవైపు తేరిపార చూస్తూ.

సౌమ్య సిగ్గుపడింది. "మీరు ముందు నన్ను 'మీరు' అని మన్నించటం మానెయ్యండి. నాకేమిటోగా వుంది!" అన్నది.

నవీన్ నవ్వుతూ ఆమెవైపు చూసి, "అలాగే! మీరు సారీ—నువ్వుకూడా నన్ను మన్నించటం మానెయ్యాలి, సరేనా?" అన్నాడు.

"ఆహా, అదేం కుదరదు — మిమ్మల్ని....ఊహూఁ, అలా పిలవలేను...." సిగ్గుతో ఆమె వదనం ఎర్రనైంది.

"అది కుదరనప్పుడు ఇదీ కుదరదు."

"హు, మీరు ఉత్త మొండిమనుషులు బాబూ! సరే, అలాగే .... మనిద్దరం ఒక్క రాత్రిలో యెంత దగ్గర పోయాం. మన్నించుకోవటం బాహ్య సంబంధమైనది. మన మనసులు మాటాడుకునే భాష వేరు! దానికి బాహ్య సంబంధమైన మన్ననతో పనిలేదు!"

"సౌమ్యా!" మెత్తగా పిలిచాడు నవీన్. అతని కంఠంలోని మార్దవానికి, అతడు తన పేరును అలా అందంగా ఉచ్చరించటంలో చిలికిన సాన్నిహిత్యానికి ఆమె పులకించిపోయింది. కళ్ళు అరమోడ్పులయ్యాయి. అనిత ముఖంలోకి చూడటానికి సిగ్గేసింది.

నవీన్ చేయి చాచి ఆమె చేతిని పట్టుకొని మెల్లగా పెదాలకు హత్తుకొని చుంబించాడు. ఆ చిన్న చర్యలోనే

అతనికి ఆమెపట్ల ఉద్భవించిన ప్రేమానురాగాలు వ్యక్త మయ్యాయి. సౌమ్య అణువణువునా ఓ వింత అనుభూతి, తాదాత్మ్యత వ్యాపించి ఆమె ఉనికినే మరపింపచేశాయి.

"నవీన్!" అన్నది మరో లోకంలో విహరిస్తూ.

సరిగ్గా అదే సమయంలో 'బుస్'మన్న ఫీత్కారం నవీన్ చెవులకి వినిపించింది. ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. యెదురుగా చుట్టచుట్టుకొని వున్నది బ్రహ్మాండమయిన గోధుమ త్రాచు. దాని పడగమీదున్న కృష్ణపాదాలు స్పష్టంగా చూశాడు నవీన్.

సౌమ్య అదేం గమనించలేదు. ఆమె మధురోహాల నించి ఇంకా యీ లోకంలోకి రాలేదు. పాము సరిగ్గా ఆమె కుడికాలికి రెండంగుళాల దూరంలో పడగవిప్పి బుస్సుమంటోంది. కాటందుకోవటానికి సిద్ధంగా వుంది!

నవీన్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. తుపాకీ బారెల్‌తో చుట్ట చుట్టుకున్న పాముని ఎత్తి అవతలికి విసిరేశాడు. దూరంగా పడిపోయింది పాము. ఆ తర్వాత జరజరమంటూ ఎటో పాక్కుంటూ క్షణాల్లో మాయ మయిపోయింది.

అంతా రెండు క్షణాల్లో జరిగిపోయింది. సౌమ్య కళ్ళు విప్పేసరికి కనిపించిన దృశ్యం నవీన్ బారెల్‌తో పాముని విసిరెయ్యటం! ఆమె కొద్ది క్షణాలు నిశ్చేష్టురాలై నిల్చుండిపోయింది.

కొద్దిసేపటికి తేరుకొని "నవీన్, ఆ పాము నన్ను కాటందుకో బోయింది కదూ!" అన్నది భయంగా.

"అవును, ఒక్క క్షణం ఆలస్యమయితే ప్రమాదం జరిగిపోయేది!"

"మరి... తుపాకీ వుందికదా, వెంటనే కాల్చెయ్యక

పోయావా?"

"అంత వ్యవధిలేదు. అందుకే బారెల్ తో విసిరేశాను. అయినా యీ అడవిలో ఇంకా ఎన్నిరకాల విష సర్పాలు మనకెదురవుతాయో! వాటన్నిటికోసం తూటాలు ఖర్చు పెట్టేసే ఈ బెల్టులోని తూటాలన్నీ సరిపోవు!"

"కాని కాని....ఆ పాము పగబడితే. ?"

"నీకూ వున్నాయా ఈ మూఢనమ్మకాలు? పాము పగబట్టట మేమిటి? నాన్సెన్స్?....అసలు విషసర్పంగాని, మరొకటిగాని, కావాలని మనల్ని కాటందుకోవు. వాటికి మనం హాని చేసినప్పుడే, చెయ్యతలపెట్టినప్పుడో, ప్రాణరక్షణకోసం మనల్ని భయపెట్టడానికి బుసకొడతాయి. అప్పటికీ మనం వై తొలగకపోతే అప్పుడు కాటువేసి తప్పించుకు పారిపోవటానికే ప్రయత్నిస్తాయిగాని, ఎదురు నిలిచి కవ్వించవు. మనకి మన ప్రాణం కాపాడుకోవాలని ఎంత తాపత్రయమో, మననుంచి తన ప్రాణం కాపాడుకోవాలని ఆ విష పురుగూ తాపత్రయపడుతుంది. సో, పగా, గిగా అంతా ఉత్తది, ట్రాష్!"

"అబ్బ, దీనికింత ఉపన్యాసమిచ్చారు?"

"అదిగో, మళ్ళీ బహువచనం....!?"

"సారీ, అలవాటు. అయినా ఒక్కసారిగా 'నువ్వు' అని పిలవాలంటే నాకెందుకో మనస్కరించటంలేదు. మధ్య మధ్యలో బహువచనమే వచ్చేస్తోంది!"

"ఆల్ రైట్....పద, పోదాం. ఈ దారి పట్టుకొని పోవటం తప్ప వేరే దారిలేదు" అన్నాడు నవీన్ ముందుకి అడుగు వేస్తూ.

సౌమ్య వాచీ చూసుకున్నది. ఉదయం పదిగంటలు కావస్తోంది.

"ఇలా ఎంతదూరం నడవాలి? అసలు మనం ఎక్కడికి పోతున్నాం? ఒకసారి చెట్టుమీదికెక్కి చూస్తే పరిసరాలు గురుతెలుస్తాయేమో!" అన్నది సౌమ్య.

"గుడ్ ఐడియా!" అన్నాడు మెచ్చుకోలుగా ఆమె వంక చూస్తూ నవీన్. ఓ ఎత్తయిన ఊడల మర్రి కనిపించింది. ఊడలు పట్టుకొని పైకి ఎగబ్రాకాడు. బాగా ఎత్తుగా వున్న కొమ్మమీదికి చేరుకొని చుట్టూ దృష్టి పరికించాడు.

చుట్టూ ఎటు చూసినా పెద్ద పెద్ద చెట్లు. కొండల బారు తప్ప మైదాన ప్రదేశంగాని, రైలు కట్టగాని ఎక్కడా కనిపించలేదు. ఎటుచూసినా ఒక్కలాగేవుంది! ఓ పక్కగా మాత్రం సెలయేరు గలగల పారుతున్న సవ్వడి, సన్నటి నీటిపాయ కనిపించింది.

నిరాశ ఆవరించుకున్నది నవీన్‌కి. చెట్టు దిగి వచ్చాడు. ఆసక్తిగా చూస్తున్న సౌమ్యవైపు తల అడ్డంగాతిప్పి "కనుచూపుమేరలో యెక్కడా బయటికిపోయే దారి కనిపించలేదు, సెలయేరు తప్ప!" అన్నాడు.

"ఒకసారి సెలయేట్లో మొహాలు కడుక్కుందామా?" అన్నది సౌమ్య. ఆమెకు చాలా దాహంగాకూడా వున్నది.

"అలాగే, దగ్గర్లోనే వున్నది" అన్నాడు నవీన్.

వాళ్ళు పదిగజాలు వెళ్ళారో లేదో చెట్టుపైనుంచి ఏదో ఆకారం దబ్బున వాళ్ళమీద కురికింది.

* * *

సౌమ్య కెవ్వున అరిచింది నల్లటి దుబ్బులా వున్న ఆ ఆకారం వైపుచూసి, గుర్రుమంటోంది. అదో రకమైన భరించలేని దుర్వాసన!

నవీన్ చేతిలోని తుపాకీ ఆ అదుటుకి ఎగిరి అల్లంత

దూరాన పడింది.

అది ఎలుగుబంటి! బాగా దృఢంగా, భయంకరంగా వుంది. దాని ఒంటినిండా అంగుళం జాగాకూడా లేకుండా దట్టంగా నల్లటి బొచ్చు అలుముకొని వున్నది. దానికళ్ళు పచ్చగా క్రూరంగా చూస్తున్నాయి. నోరు తెరుచుకొని వాళ్ళమీదకు వేగంగా గెంతుతూ వచ్చేసింది!

గన్ అందుకోవటానికి అవకాశంలేదు! ఈలోపల అది కోరలతో తమని చీల్చి రక్తం తాగేస్తూంది.

నవీన్ గుండె దిటవుచేసుకున్నాడు. వేగంగా మీది కొస్తున్న ఎలుగును తనవైపు ఆకర్షించుకున్నాడు. చేతులు చాచి దాని ముందరి కాళ్ళనందుకున్నాడు మెలికవేసి పడగొట్టబోయాడు. కాని ఎలుగు మెరుపు వేగంతో అతన్ని వదిలించుకుని గోళ్ళతో అతని భుజంమీద గీరింది.

షర్టు చినిగిపోయింది. భుజంమీద దాని కాలిగోళ్ళు చేసిన గాయంనుంచి జాడలుగా రక్తం స్రవించసాగింది.

నవీన్ లెక్కచెయ్యలేదు. తన భుజంమీదకు మరోసారి ముందరి కాలు విసిరిన ఎలుగు కాలును బలంగా పట్టుకొని మెలితిప్పాడు. ఆగ్రహంతో గుర్రుమన్నది ఎలుగు. రెండో ముందరి కాలితో యీసారి అతని గుండెలమీద గాయం చేసింది. ఒక్కసారిగా దాని బరువు తనమీద పడటంతో నవీన్ తూలాడు.

సౌమ్య కొద్దిక్షణాలు మాత్రం కర్తవ్యం తోచక శిలాప్రతిమలా నిలిచుండిపోయింది. కాని, రెండోసారి అది నవీన్ గుండెమీదకు కాలు విసిరినప్పుడు ఆమెకు మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది. ఎలుగు తన గురించి పట్టించుకోవటంలేదు.

ఒక్కో అడుగే మెల్లిగా జరుగుతూ తుపాకీవైపు

కదిలింది. ఎలుగుబంటి యేమాత్రం గమనించినా తన మీదకు దాడిచేస్తుందని, తన ప్రయత్నం విఫలమవుతుందని ఆమెకు తెలుసు!

నవీన్ ఎలుగుబంటి తనమీదకు పూర్తిగా లంఘించే లోపల కిందనే రెండుసార్లు అటు యిటు పొర్లాడు. ఎలుగుబంటి అతని కంఠాన్ని పట్టుకోవాలని ప్రయత్నిస్తోంది. కాని పట్టు చిక్కటంలేదు. రెండుసార్లు దాన్ని కాళ్ళతో నెట్టేశాడు నవీన్. అయినా అది, అతనిమీద పడి కాళ్ళతో పట్టు చిక్కించుకొని కంఠం కొరికెయ్యాలని అతని మీదిమీదికి వస్తోంది.

నవీన్ బాగా అలసిపోయాడు. భుజంమీద, ఛాతీ మీద ఎలుగు చేసిన గాయాలనుంచి నెత్తురు స్రవిస్తోంది. ఆ ప్రదేశాల్లో భగభగ మండుతోంది. అయినా అతను లెక్క చెయ్యలేదు. ఎలుగుబంటి శక్తిని క్షీణింపచేసి దాన్ని వెళ్ళగొట్టాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. కొద్ది క్షణాల్లోనే అది తన శక్తికి మించినపని అని అతడికి తెలిసిపోయింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఎలుగుబంటి నవీన్ కంఠానికి చాలా సమీపంగా వచ్చేసింది. మరోక్షణం ఆలస్యమయితే నవీన్ కంఠంలోకి దాని వాడి కోరలు దిగిపోయి వుండేవి!

కాని అదేక్షణంలో తుపాకీ భయంకరంగా గర్జించింది. చెట్లమీదున్న పక్షులు రెక్కలు టపటప కొట్టుకుంటూ అరుస్తూ గాల్లోకి ఎగిరిపోయాయి. అడవిలో ఎక్కడో సంచలనం పుట్టి ఏవో వింత శబ్దాలు పుట్టాయి.

తూటా ఎలుగుబంటి భుజంలోంచి దూసుకుపోయింది.

చటుక్కున నవీన్‌ని వదిలి తూటా వచ్చిన దిశ తిరగ

బోయింది. ఇంతలో మరో గుండు దాని కడుపులోకి చొచ్చుకుపోయింది.

ఎలుగుబంటి పెద్దగా గుర్రుపెట్టి అరిచింది. రెండు పల్టీలు కొట్టింది. కాని, చావలేదు. తీవ్రంగా గాయపడి అడవిలోకి పారిపోయింది.

సౌమ్య రెండంగల్లో నవీన్ దగ్గరకు చేరుకుని. అతన్ని ఆప్యాయంగా నిమిరింది. నవీన్ బాధ మరిచిపోయి ఆమె వంక ప్రేమగా చూసి, ఉచ్ఛ్వాసం చేశాడు.

"నా ప్రాణం కాపాడావు సౌమ్యా!" అన్నాడు విచలిత కంఠస్వరంతో.

"కాదు, కాదు. నన్ను నేను కాపాడుకున్నాను" అన్నదామె. ఆమె కళ్ళు వర్షించటానికి సిద్ధంగావున్న మేఘాల్లా వున్నాయి.

నవీన్ లేచి కూచున్నాడు. అతని దుస్తులు చీలికలై పోయాయి. దుమ్ముకొట్టుకుపోయాయి. రక్తంతో ఎర్రగా తడిసిపోయాయి.

సౌమ్య కొంగు చించి అతని భుజానికి బాండేజిలా కట్టింది. రక్తస్రావం కాకుండా నిరోధించాలని ఆమె ఉద్దేశ్యం. అతని ఛాతీమీద ఎలుగుబంటి చేసిన గాయం స్వల్పమైనదే! నవీన్ దూరంగా జరగటంవల్ల ప్రమాదం నించి తప్పించుకోగలిగాడుగాని లేకుంటే అతని గుండెను చీల్చి వుండేది ఎలుగు!

"ఇదంతా నా మూలాన్నే! నన్ను బందిపోట్లునించి రక్షించటంకోసం నీ ప్రాణాల్ని సైతం పణంగా పెట్టావు. చివరికి మృత్యువుకు వెంట్రుకవాసిలో వచ్చావు. మన అదృష్టం బావుండి ఆ ఎలుగుబంటి ఇంతటితో వదిలి పారిపోయిందిగాని, లేకుంటే...."

"సమయానికి నువ్వు తుపాకీ ప్రయోగించకపోతే అంత పనీ అయ్యేది."

"ఎప్పుడో స్కూల్ డేస్‌లో ఎన్.సి.సి. కెడెట్‌గా వున్నప్పుడు షూటింగ్ నేర్చుకున్నాను. ప్రాక్టీస్ లేదు. అందుకే మొదటిసారి గురితప్పింది. రెండోసారి గుండు తగిలినా ఎలుగు చావలేదు. నా ఊహ ప్రకారం అది కడుపులో బలంగా నాటుకొని వుండాలి. ఎలా బతికిందో అర్థంకాదు...."

"గుండు దాని కడుపును చీల్చేసింది. నేను చాలా దగ్గర్నుంచి చూశాను. ఎలుగు పారిపోయినా ఎక్కడో పడిపోయుంటుంది. అది బతకటం కష్టం!"

ఆమె ఆసరా యిచ్చి అతన్ని లేపి నించోబెట్టింది. గత రాత్రి ఏడుగంటలకు రైల్వే కేంటీన్‌లో తిన్న ప్లేటు భోజనం, మధ్యలో రెండు అరటిపళ్ళు బిస్కట్లు తప్ప మరేం ఆహారంలేదు. అప్పుడే పన్నెండు గంటలు కావస్తోంది. ఆకలితోను, గాయాలవల్ల కలిగిన బాధతోను నిస్త్రాణగా వున్నది నవీన్‌కి. పళ్ళు బిగువున భరిస్తున్నాడు.

"నెలయేరుదాకా నడవగలవా?" అడిగింది సౌమ్య.

ఇందాకా నవీన్ అడిగిన ప్రశ్న ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి అడుగుతోంది. ఇప్పటిదాకా తన బాధ్యత అతను తీసుకున్నాడు. ఇప్పుడు అతను గాయపడ్డాడు. ఆ బాధ్యత తను తీసుకోవాలి! అనుకున్నది సౌమ్య.

జరిగిపోయిన సంఘటనలు ఆమెకు యెంతో జీవితానుభవం గడించిపెట్టాయి. ఇరవై ఏళ్ళుకూడా నిండని ఆ ముగ్ధ మనోహరమైన యువతిలో నలభై ఏళ్ళ అనుభవం జీర్ణించుకుపోయి ముఖం గంభీరంగా తయారయింది. ఎంతో అరిందాలాగా అతని రక్షణ భారం తనదే అన్న

ట్టుగా బాధ్యతాయుతంగా ప్రవర్తిస్తోంది.

నవీన్ తను చెట్టువెనుంచి చూసిన దిశగా ఆమెకు గుర్తులు చెప్తున్నాడు. ఇప్పుడు అవయవాలు స్వాధీనం లోకి వచ్చాయి. ఆమె ఆసరా లేకుండానే నడవగలుగుతున్నాడు.

* • *

దగ్గర్లోనే గలగల నీరు పారుతున్న సవ్వడి వినిపించింది. ఆ శబ్దం యిద్దరూ స్పష్టంగా విన్నారు.

“అదిగో సెలయేరు దగ్గరయినట్టే వుంది” అన్నది సౌమ్య.

నవీన్ తలూపాడు. ఇద్దరూ ఉత్సాహంగా అటువైపు నడిచారు.

గలగల శబ్దం దగ్గరయ్యే కొద్దీ గాల్లో యేదో వాసన తేలి తేలి వస్తున్నట్టు గుర్తించాడు నవీన్. అలాంటి వాసన యిదివరకు హైదరాబాద్ లోని జూలాజికల్ పార్కులో తనకు అనుభవమే!

అది గబ్బు వాసన!

నవీన్ కి మెదడులో మెరుపులు మెరిశాయి.

సౌమ్య చెయ్యిపట్టి ఆపేశాడు. దూరంగా కనిపించిన దృశ్యంవైపు చేయి చాపి సైగ చేశాడు.

సౌమ్య ఆ దృశ్యం చూసి నిర్ఘాంతపోయింది.

సెలయేరుకి అవతలితట్టున తాపీగా నిలబడి నీటిని తాగుతోంది ఓ పెద్దపులి!

నల్లటి చారలు, పసుపుపచ్చటి దాని శరీరంమీద వాతలు తేలినట్టుగా కనిపిస్తూ చాలా భయంకరంగా వున్నాయి. దృఢంగా, ఎత్తుగా భారీ శరీరంతో పులి చూసేవాళ్ళ గుండెల్ని అదరగొడుతోంది!

ఇద్దరు పక్కనే వున్న పెద్ద చెట్టుపక్కకు తప్పుకున్నారు. వాళ్ళకి, పులికి మధ్య చాలా దూరముంది! కాని పులి వాళ్ళ కంటే దగ్గర్లో వున్నట్టు అది యే క్షణంలోనైనా తమమీదికి దూకబోతున్నట్టు భ్రాంతి కలుగుతోంది!

ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు కూడా మరచిపోయి అలాగే చూస్తూండిపోయారు సౌమ్య, నవీన్.

పులి దర్జాగా తాగుతోంది. నిర్భీతిగా తాగుతోంది. నిశ్చింతగా, యేమాత్రం సంకోచం లేకుండా, యీ అడవికి తనే రాజునన్నట్టు ఠీవిగా వెనుతిరిగి, చెట్లమధ్య మాయమయిపోయింది.

పులి వెళ్ళిపోయిన అయిదు నిమిషాలవరకు, అది అక్కడే నిల్చుని నీళ్ళు తాగుతున్న భ్రాంతినుంచి తేరుకోలేక పోయారిద్దరు. సౌమ్య తన దాహాన్ని ఎప్పుడో మరిచిపోయింది. ఒక్కో సంఘటన ఆమె గుండెను బండగా మారుస్తోంది. తామిద్దరూ బతికి బయటపడతామనే ధైర్యం సన్నగిల్లిపోతోంది. క్షణక్షణానికి తాము మృత్యుముఖంలోకి వెళ్తున్న అనుభూతి కలుగుతోంది.

ఈ అడవిలో మనుష్య సంచారం లేనట్టుంది! ఎక్కడ చూసినా విషసర్పాలు, క్రూరమృగాలు వీరవిహారం చేస్తున్నాయి. ప్రమాదం యే క్షణం యే రూపంలో విరుచుకు పడుతుందో అనూహ్యంగా వున్నది! ఎటు వెళ్ళినా బయటకు దారి కనిపించటంలేదు. చెట్లు, గుట్టలు, పుట్టలు అడుగడుగునా దర్శనమిస్తున్నాయి. బందిపోట్లు అందుకే తమ దోపిడీ సొత్తును దాచుకోవటానికి సురక్షితమైన స్థలంగా ఎంచుకున్నారు! మానవమాత్రుడెవడూ యీ దుర్గమారణ్యంలోకి కాలు పెట్టలేడనేది నిర్వి

వాదాంశం!

నవీన్ ఆమెవైపు చూసి "వెళ్దామా?" అన్నాడు.

సౌమ్య పరధ్యానంగా "ఎక్కడికి?" అన్నది.

"ముఖం, కాళ్ళు కడుక్కుంటే అలసట తీరి కాస్త ఫ్రెష్‌గా వుంటుంది. పులి వెళ్ళిపోయి చాలా సేపయింది" అన్నాడు.

ఇద్దరూ మళ్ళీ అడుగులు ముందుకు వేశారు. సెలయేటికి యివతలితట్టున నిల్చుని చల్లటినీటితో ముఖాలు కడుక్కున్నారు. ఎంతో హాయనిపించింది. నవీన్ తన గాయాలు చల్లటినీటితో కడుక్కున్నాడు. సెలయేట్లో కాసేపు యీదాలన్నంత ఉత్సాహం కలిగింది. ఆ ఉద్దేశ్యాన్ని బలవంతాన మానుకున్నాడు.

ఇద్దరూ మళ్ళీ కాలిబాట దగ్గర కొచ్చారు. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నవీన్‌కి—గన్ లోడ్ చెయ్యలేదని. రెండు గుళ్ళు యెలుగుబంటి కోసం ఖర్చు చేసింది సౌమ్య.

జేబులో నుంచి రెండు బుల్లెట్స్ తీసి తుపాకీ లోడ్ చేసి చేతపట్టుకున్నాడు.

"ఈ దారిన పోయేకొద్దీ అడవి అంతర్భాగానికి వెళ్ళిపోతున్నామనిపిస్తోంది నాకు. వ్యతిరేక దిశలో వెళ్ళి చూద్దామా యిప్పుడు....!?" అన్నాడు సౌమ్యతో నవీన్.

ఆమె తలూపింది. ఆమె మస్తిష్కం మొద్దుబారిపోయింది. స్వయంగా ఆలోచించగల శక్తి సన్నగిల్లిపోయింది.

ఇద్దరూ అంతదాకా నడిచిన బాటకు వ్యతిరేక దిశలో ప్రయాణం మొదలుపెట్టారు.

సౌమ్య వాచీ చూసుకున్నది. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలు కావస్తోంది.

ఓ అరగంట నడిచారు. ఇద్దరిలోనూ వీలయినంత వేగంగా, చీకటి పడేలోపల అడవి దాటి వెళ్ళిపోవాలనే ప్రగాఢమైన కోరిక చోటు చేసుకున్నది! నడక వేగం హెచ్చింది.

నవీన్ అప్రమత్తంగా నడుస్తున్నాడు — అతని చేతిలో తుపాకీ పొజిషన్ లో వున్నది. బరువుకి చేతులు నొప్పి పెడుతున్నాయి. గాయం తగిలిన భుజం పీకుతోంది. అడుగులు ఒక్కోసారి తడబడుతున్నాయి. అయినా అతని చేతులు తుపాకీని ఫర్మ్ గా పట్టుకునే వున్నాయి.

ఏమాత్రం అలికిడి అయినా అతను చెవుల్ని దోరబెట్టి వింటున్నాడు. ఎక్కడో యేవో సంకీర్ణ ధ్వనులు కలగాపులగంగా వినిపిస్తున్నాయి. ఎండుటాకులమీద వుండి వుండి జరజరా పాకుతున్న సవ్వడి స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. ఒకటి రెండు కుందేళ్ళు చెంగు చెంగున వాళ్ళ ముందు గెంతుతూ పారిపోయాయి.

చెట్లమీద ఏవేవో పక్షులు వింత ధ్వనులు చేస్తున్నాయి. కువకువ శబ్దం వినిపిస్తోంది. అంతకుమించి అడవంతా ప్రశాంత గంభీరంగా వుంది.

ప్రళయానికి ముందు, తుఫాన్ రావటానికి ముందు వాతావరణం ప్రశాంతంగానే వుంటుంది! ఇది మరో ప్రళయానికి సంకేతం కాదుగదా అనుకున్నది సౌమ్య. ఆమె మనసు యిదివరకటిలా భయంతో చెదిరిపోవటంలేదు. నిగ్రహాన్ని, ధైర్యాన్ని సంతరించుకుంటున్నది.

ఓ గంట నడిచారిద్దరు.

అకస్మాత్తుగా చెట్లమీద నుంచి పదిమంది మనుషులు

బిల బిల మంటూ కిందికి ఉరికి వాళ్ళిద్దర్నీ చుట్టు ముట్టేశారు.

నిర్ఘాంతపోయి నిల్చుండిపోయారు నవీన్, సౌమ్య.

పోతపోసిన కంచువిగ్రహాల్లా వున్నారు అందరూ. మెళ్ళో పూసలదండలు, చేతుల్లో మొన తేలిన ఈటెలు వున్నాయి. నడుమువరకు ఏలాంటి ఆచ్ఛాదనా లేని ఒళ్ళు నల్ల చేవకర్రతో చేసిన కర్రబొమ్మలా నిగనిగ లాడుతోంది. నడుముచుట్టూ జింక చర్మం కట్టుకున్నారు. నెత్తిమీద ఈకలతో చేసిన వలయాకారపు కిరీటాలు పెట్టుకున్నారు.

కోయలు! ఈ అడవి ఆంధ్ర ప్రాంతంలోదో మహారాష్ట్రకు చెందినదో తెలియదు. వాళ్ళకు తమ భాష వచ్చునో, లేదో! వాళ్ళతో మాట్లాడి తమకు ఓ దారి చూపించమని కోరాలి.

సౌమ్యకు, నవీన్‌కు వాళ్ళను చూడగానే ప్రాణం లేచివచ్చింది! వాళ్ళు అపకారం చేసేవాళ్ళలా కనిపించ లేరు. తామిద్దరి చుట్టూ వలయాకారంగా తిరుగుతూ కిచ కిచ నవ్వుకుంటున్నారు. వాళ్ళ ఆనందం ఎందుకో అర్థం కాలేదు. నాగరికుల్ని చూసిన సంతోషంవల్ల నేమో; కావచ్చు!

"ఏయ్ పుంజా, ఏయి పెట్టా, వోరు మీరు? ఏడ్నించి వత్తుంద్రు ఎరిక సెయ్యండె హే!" అన్నాడు కోయల్లో ఒకడు.

సౌమ్య, నవీన్ ఒకరిముఖా లొకరు చూసుకున్నారు. వీళ్ళు తమకు సాయం చేస్తారా, లేదా? వీళ్ళు మాట్లాడేది తెలుగులా గానే వున్నది. కాకపోతే కొండజాతివాళ్ళ భాష యాసగానే వుంటుంది.

నవీన్ నోరు తెరిచి చెప్పాడు. "మేము దారితప్పి వచ్చాం. ఈ అడవిలో నుంచి బయటకు పోవటానికి దారి తెలియక యిటు అటు తిరుగుతున్నాం. దారి చూపిం చండి" అని.

"ఏడ్నుంచి వొత్తుండ్రు?" అడిగాడు మరొకడు.

ఏం చెప్పాలా అని ఓ క్షణం ఆలోచించాడు నవీన్. తర్వాత, "ట్రెయిన్‌లో వెళ్తుండగా కాలుజారి క్రింద పడిపోయాం" అన్నాడు. ట్రెయిన్‌ను అభినయించి చూపాడు.

కోయవాళ్ళు అనుమానంగా చూశారు నవీన్ వంక.

"ఇద్దరూ ఓ పాలే యెట్లా పడిపోయిండ్రు?" అన్నాడు.

"అసలు యీమె జారిపోతుండగా నేను పట్టుకో బోయాను. కాలు జారి నేనూ యీమెతో కింద పడి పోయాను—రైలు బండి వెళ్ళిపోయింది!" వాళ్ళని నమ్మించటానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు నవీన్.

వాళ్ళందరు ఎగతాళిగా నవ్వారు కిచకిచ మంటూ కోయభాషలో యేదో చెప్పుకున్నారు. ఒకరికొకరు ఏదో సంకేతం చెప్పుకున్నట్టుంది!

"నీ సేతుల బందూకెట్టొచ్చినాది? యీడ ఏటాడ బోయినవ్, అగునా?" అందులో ఒక కోయ గద్దించి అడిగాడు, నవీన్ చేతిలోని తుపాకీ చూసి.

జరిగిన పొరపాటు అర్థమయింది నవీన్‌కి. దాని గురించి చెప్పాలంటే బందిపోట్లు గురించి చెప్పాలి. ఇది నమ్మని వాళ్ళు అది మాత్రం నమ్ముతారని నమ్మకమేమిటి?

నవీన్ యేదో చెప్పాలని నోరు తెరిచాడు. ఇంతలో నే

ఓ కోయ అతని చేతిలోని తుపాకీ విసురుగా లాక్కున్నాడు. మరొకడు అతని నడుమునున్న తూటాల బెల్టు లాగేసుకున్నాడు.

నవీన్ నివ్వెరపోయాడు. వాళ్ళు సాయం చేస్తారనుకుంటే ఎదురుతిరిగారేమిటి?

"మీ జోడా మా ఎనకపాలి రాండ్రి. మా దొరదగ్గరికెళ్ళాల. మీ యిసయం దొర సూస్కుంటాడు" అన్నాడు ఓ కోయ.

అదేదో వాళ్ళ దొరదగ్గర చెప్పుకుంటేనే నయమనిపించింది సౌమ్య, నవీన్ లకు. ముందు అయిదుగురు వెనక అయిదుగురు మధ్యన నవీన్, సౌమ్య నడుస్తూండగా కోయ దగ్గరకు ప్రయాణం సాగింది.

• • •

ఓ యిరవై నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత వాళ్ళు ఓ కొండలబారు దగ్గరకి చేరుకున్నారు. అక్కడ కొండ ఏటవాలుగా వున్న ప్రాంతంలో రెల్లుగడ్డితో నేసిన పూరిళ్ళు వున్నాయి.

అదే కోయ గూడెం అని గ్రహించారు నవీన్, సౌమ్య.

ఆ యిళ్ళ మధ్య వెదురుబొంగుల ఫెన్సింగుతో ఎత్తయిన చెక్క కట్టడం కనిపించింది. తక్కిన ఇళ్ళకన్న అది ప్రత్యేకంగా వున్నది—ఏవేవో రంగు రంగుల అల్లికలతో ఎత్తుగా కట్టారు! గోమయంతో ఆవరణంతా అలికి ముగ్గులు పెట్టారు. చూడటానికి ఎంతో అట్రాక్టివ్ గా వుందా యిల్లు, దాని పరిసరాలు.

కోయాలు అక్కడ ఆగిపోయారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు మాత్రం వెదురుబొంగుల గేటు తెరుచుకుని ఆవరణలోకి

ప్రవేశించాడు.

అంతదాకా తక్కిన తొమ్మిదిమంది కోయలు వెదురు బొంగుల ఫెన్సింగ్ కి యివతల మోకాళ్ళమీద కూచున్నారు. ఈటెల్ని వాళ్ళ కెదురుగా నేలలో గుచ్చిపెట్టుకున్నారు.

అయిదునిమిషాల తర్వాత లోపలికి వెళ్ళిన కోయవాడు బయటికొచ్చాడు. కోయభాషలో సహచరుల కేదో చెప్పాడు. వాళ్ళందరు వాళ్ళ దొరే ఎదురుగా మాట్లాడుతున్నంత శ్రద్ధగా, వినయంగా తల యూపుతూ విన్నారు.

లోపలికి వెళ్ళివచ్చినవాడే, నవీన్ తుపాకీని, బుల్లెట్సున్న బెల్టుని తీసుకుని మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళొచ్చాడు. ఈసారి వాడి చేతుల్లో యేమీ లేవు.

సౌమ్య, నవీన్ నిశ్చలంగా వాళ్ళవైపే చూస్తున్నారు. వాళ్ళ చర్యలు వింతగా అనిపించాయి వాళ్ళకి. అయితే వాళ్ళ ప్రవర్తననుబట్టి యేం జరగబోతోందో ఊహించుకున్నారు. బహుశా వాళ్ళ దొర పంచాయితీ పెడతాడు దానికి కోయ గూడెంలోని ప్రజలందరు హాజరవుతారు. తమమీద విచారణ జరుగుతుంది.

తాను చెప్పిన విషయం నమ్మితే తమ యిద్దర్నీ క్షేమంగా అడవి దాటిస్తారు. లేకుంటే, యేం చేస్తారు? ఏమో....వాళ్ళ పద్ధతులు, ఆచార వ్యవహారాలు ఎలాంటివో! ఏం చేస్తారో వేచి చూడాలి!

అప్పటికి చీకటి పడిపోయింది. బయట సూర్యుడు అస్తమించినదీ లేనిదీ తెలియటంలేదు. చుట్టూ చెట్లు, సూర్యకిరణాలు చూడటానికి అవకాశం లేకుండా దట్టంగా అలుముకున్నాయి. కొండవాలులో మాత్రం చెట్లు యెక్కువగా లేవు. అందుకే వాళ్ళు అక్కడ తమ

నివాసగృహాలు కట్టుకుని వుంటారు!

వాచీ చూసుకున్నాడు నవీన్. అద్దం పగిలిపోయి వున్నది. కాని వాచీ పని చేస్తోంది. అది ఆటోమెటిక్ డే అండ్ డేటెడ్ వాచ్. ఆల్ ప్రూఫ్!

ఆరు గంటల పదినిమిషాలు!

లోపలికి వెళ్ళి వచ్చినకోయ-సౌమ్య, నవీన్ లను సమీపించి "పొద్దోయినంక మా దొర పంచాయితీ ఎట్టడు. ఈ రే తిరికి ఎదురు బువ్వ ఎట్టమన్నడు. మా గూడెంలో తొంగోమన్నడు. ఎరికేనా?" అన్నాడు.

ఇదేం రూలురా బాబూ అనుకున్నారు యిద్దరు. తమ ప్రయాణం మొదలై యిరవై నాలుగ్గంటలు కావస్తోంది! ఇంతలోనే ఎన్ని గండాలు! ఎన్ని దారుణ సంఘటనలు! ఎన్ని చేదు అనుభవాలు!

అయితే వాళ్ళిద్దరూ బాగా అలసిపోయి వుండటం మూలాన విశ్రాంతి చాలా అవసరమనే స్థితిలో వున్నారు! ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే! మానసికంగా, శారీరకంగా పూర్తి విశ్రాంతి తీసుకోవటానికి మంచి అవకాశం! కోయ వాళ్ళ రక్షణ వుంటుంది. కాబట్టి క్రూరమృగాల గురించి బెంగపడనక్కర్లేదు.

కోయలు వాళ్ళిద్దరినీ రెల్లుగడ్డతో నేసిన యిళ్ళ దగ్గరకు తీసుకుపోయారు. అప్పటికప్పుడు ఓ యిల్లు ఖాళీచేసి వాళ్ళకిచ్చారు.

ఆ యిల్లు చూసి నవ్వొచ్చింది వాళ్ళకు. పేరుకు ఇల్లు గాని అది ఒకే ఒక గదిగా అయిదారు గజాల పరిధిలో వలయాకారంగా కట్టబడిన చిన్న గుడిసె. లోపల నేల మీద గడ్డితో అల్లిన చాప! అదే వాళ్ళపాలిట పట్టు పరుపులా వున్నది!

"దొర మీ యిద్దర్కీ ఎదురు బువ్వెట్టమన్నాడు. తింట్రామల్లి? అది గాకపోతే తేనె, పల్లు యిమ్మన్నాడు—ఏది గావాలో సెప్పుమీ" అన్నాడు దొర దగ్గరకి వెళ్ళొచ్చిన కోయ.

వెదురుబియ్యంతో వండిన అన్నం గురించి చెపుతున్నాడని అర్థమయ్యింది వాళ్ళకు. ఆకలి విపరీతంగా వున్న మాట నిజమే! కాని వెదురు అన్నం తినటానికి మాత్రం వాళ్ళు సిద్ధంగా లేరు.

"తేనె, పళ్ళు తీసుకురా!" అన్నాడు నవీన్.

ఓ అయిదునిమిషాల్లో యేవేవో రకరకాల మగ్గిన పండ్లు ఓ వెదురుబొంగు నిండా పుట్టతేనె పట్టుకుని యిద్దరు కోయలు వచ్చారు. అవి వాళ్ళ కిచ్చి వెళ్ళిపోయారు.

పళ్ళు బాగా అరమగ్గి సువాసనలు వెదజల్లుతున్నాయి. ఆకలి, ఆపైన గుమగుమలాడే పండ్లు—వాళ్ళని ఆవురావురుమని తినేలాగా చేసినయి. పట్టుతేనె తాగనన్నది సౌమ్య.

"కొంచెం రుచి చూడు. బావుంటేనే తీసుకో వచ్చును" అన్నాడు నవీన్.

ఆమె అయిష్టంగానే కొంత రుచి చూసింది. చాలా రుచికరంగా వున్నది! తృప్తిగా తాగింది.

ఆమెవంక నవ్వుతూ చూశాడు నవీన్.

ఇద్దరిలోనూ నూతనోత్సాహం పుట్టింది. కడుపు నిండగానే యిద్దరికీ కళ్ళమీదకు నిద్ర ముసురుకు వచ్చింది. అక్కడే కటిక నేలమీద, గడ్డిచాపమీద పడుకుని క్షణాల్లో నిద్రాదేవత ఒడిలో ఒరిగిపోయారు.

తెల్లవారేవరకు ఒళ్ళెరగకుండా నిద్ర పోయారు సౌమ్య, నవీన్.

ఎవరో తట్టిలేపుతున్నట్టు అనిపించి, చటుక్కున కళ్ళు తెరిచాడు నవీన్.

కోయ దొరతో మధ్యవర్తిత్వం చేస్తున్న కోయ వాడు!

"నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు నవీన్.

"సింగడు" అన్నాడు వాడు నవ్వుతూ. వాడి ముఖంలో నవ్వు చూడటం అదే మొదటిసారి. అసి ఇది వరకు గుంపుతో నవ్విన వెకిలినవ్వు కాదు, కిచకిచ నవ్వు కాదు! అమాయకమయిన నవ్వు! జీవం వుట్టిపడే నవ్వు! అసలైన కొండజాతి యువకుడి నవ్వు!

"మంచి పేరు!" పొగిడాడు నవీన్. వాడు మళ్ళీ నవ్వాడు అందంగా.

"మీ యిద్దరు జోడా పల్దోముకుంట్రా?" అడిగాడు సింగడు.

నవీన్ గుడిసెబయట పహారాభటుల్లా వున్న కోయ వాళ్ళను చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఏమిటి, వాళ్ళందరు అలా కాపలా వున్నట్టు గుడిసె చుట్టూ....?" అడిగాడు నవీన్.

"రే త్రికంతా మీ ఇద్దర్నీ నూస్కోమని సెప్పిండు మా దొర" అన్నాడు సింగడు.

'చూసుకోవటం' అంటే, తామిద్దరూ ఎటయినా పారిపోతారేమోనని రాత్రంతా కాపలా కాశారన్న మాట! అంటే తమని అంత తేలిగ్గా వాళ్ళు విడిచిపెట్ట రేమో! వాళ్ళ ఆచారాల గురించి, తమనేం చెయ్యదల్చు కున్నారో ఆ వివరాలు, సింగడిని అడిగితే....?

లేచి కూచోబోయాడు నవీన్. కాని, అతని అవయవాలు సహకరించలేదు. నిన్న ఎలుగుబంటి గాయాలు చేసిన భుజం బాగా నొప్పి చేసింది. అక్కడ నల్లగా కమిలిపోయింది. ఛాతీమీద కూడా బిగపట్టినట్టున్నది చర్మం!

"ఏటయినాది?" అడిగాడు సింగడు.

నవీన్ రెండుక్షణాలు ఆలోచించి, "నిన్న రైలుబండి నుంచి పడిపోయినప్పుడు భుజానికి రాళ్ళు గుచ్చుకుని గాయాలయినాయి" అన్నాడు. ఎలుగ్గొడ్డు విషయం చెపితే ఖచ్చితంగా తాను వేటాడబోయాడనే అనుమానం నిర్ధారణ చేసుకుంటాడు సింగడు! ఇప్పటికే నమ్మటంలేదు.

సింగడు రెండుక్షణాలు నవీన్ ముఖంలోకి చూశాడు. భుజంమ్మీద గాయం చూశాడు. ఆ తర్వాత యేమనుకున్నాడో మౌనంగా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. పది నిమిషాల్లో నే తిరిగొచ్చాడు.

అతని చేతిలో యేవో ఆకు లున్నాయి!

సింగడు ఆకుల పసరు తీశాడు. చేతులమధ్య నలిపి పసరును గాయాలమీద పోశాడు.

చల్లగా తాకింది నవీన్ కి ఆ పసరు! ఎంతో రిలీఫ్ దొరికినట్టనిపించింది. ఓ అయిదునిమిషాల తర్వాత భుజంమీది గాయంవల్ల కలిగిన బాధ ఉపశమించినట్టనిపించింది. అలాగే ఛాతీమీద కూడా పసరు పూశాడు సింగడు!

సౌమ్య అప్పటికే నిద్రలేచి, సింగడి చర్యల్ని ఆసక్తిగా గమనిస్తోంది. సింగడు నవీన్ వంక గర్వంగానూ, సౌమ్యవంక నవ్వుతూను చూశాడు!

పళ్ళు తోముకోవటానికి పుల్లలు తెచ్చాడు.

"ఈడకి దరిలోనే కొలనుండాది. తీస్కపోత రాండ్రి" అన్నాడు సింగడు.

సౌమ్య, నవీన్ అతనితో వెళ్ళి పావుగంట తర్వాత గుడిసె దగ్గరికి తిరిగొచ్చారు. రాత్రిలాగానే పళ్ళు, తేనె తెచ్చిచ్చాడు సింగడు.

ఈ అరగంట సాన్నిహిత్యంతోను తమనేం చేయబోతున్నారని అడగటానికి ప్రయత్నించాడు నవీన్. కాని ప్రతిసారి ఆ ప్రస్తావన దాటవేస్తూ వచ్చాడు సింగడు.

పదిగంటలవుతుండగా వాళ్ళని తోడుకునిరమ్మని కబురొచ్చింది కోయదొర దగ్గర్నుంచి.

సౌమ్య, నవీన్ కళ్ళతోనే ఒకరికొకరు ధైర్యం చెప్పుకున్నారు.

కోయదొర ఇంటికి తీసుకువెళ్ళారు.

దొర ఇంటి ముంగిట ఎత్తయిన ఆసనం వేశారు. దాని పైన దర్భాసనంమీద హుందాగా, గంభీరంగా కూర్చుని వున్నాడు అరవైయేళ్ళ వ్యక్తి దృఢంగా బలంగా, కనీసం ఆరున్నర అడుగుల పొడవుతో రాక్షసుడిలాగా వున్నాడు.

గూడెంలోని జనమంతా అక్కడే చేరిపోయారప్పటికే. పిల్లలకి అసలు ఒంటిమీద యెలాంటి ఆచ్ఛాదనా లేదు. ఆడవాళ్ళు కూడా నడుముకరకు ఎలాంటి ఆచ్ఛాదనా ధరించలేదు. మోకాలు దిగకుండా ఏవో నారతో నేసిన చీరెలు కట్టుకున్నారు. మెళ్ళో పూసల పేర్లు వేసుకున్నారు. కాళ్ళకు లోహపు కడియాలున్నాయి. అమాయకమైన చూపులతో నవీన్ సౌమ్యలవైపే చూస్తున్నారు.

ముసలివాళ్ళు కూడా కోయ యువకులు ధరించినట్టే జింక చర్మాలు కట్టుకున్నారు — కొందరు నారతో చేసిన ఆచ్ఛాదనలు నడుముచుట్టూ కట్టుకున్నారు.

పిల్లలతో బాటు ఎవరూ నోరు మెదపకుండా బొమ్మల్లా నించున్నారు.

నాయకుడు లేచి నించున్నాడు. అతని నోటినుంచి యే మాట వస్తుందోనని అందరూ తదేక దీక్షతో అతని వంకే చూస్తున్నారు.

నాయకుడు నోరు విప్పాడు. "మీ యిద్దరు జోడా మమ్మల్నీ అడుక్కోకండా మా కోనలో అడుగెట్టిండ్రు. అన్యాందని బందూకుతో మా సాత్తుల్ని ఏటాడబోయిండ్రు. అంచాత మీ యిద్దర్కి తప్పుగట్టాల. అందికే యీల్లిద్దర్నీ తోల్కొచ్చిన. ఏటయినా సెప్పుకుంట్రా?"

నవీన్, సౌమ్య మొదట్నించీ యిలా అవుతుందనే అనుకొంటున్నారు గాబట్టి, అందుకు ఆశ్చర్యపోలేదు.

నవీన గొంతు సవరించుకుని సింగడి బృందంతో చెప్పినట్టే అంతా చెప్పుకొచ్చాడు.

కోయదొర తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"మాకు నమ్మిక లేదు. మీ మీన తప్పుగట్టాల. ఏమింటరు గూడెపోల్లు?" అనడిగాడు గూడెం మనుషులవంక చూసి నాయకుడు.

"గట్టాలి, గట్టాలి!" అంటూ సముద్రం ఘోష పెట్టినట్టు గీపెట్టి అరిచారు గూడెం మనుషు లందరు ముక్తకంఠంతో.

"ఏయ్ పెట్టా, పుం—. మీ ఇద్దరు తప్పు సేసిండ్రని గూడెపోల్లు గూడా సెపుతావుండినందు సేత మీ ఇద్దర్నీ

గూడెపు కట్టుబడి ప్రకారం మా జంతువుల నేత సంపిస్తాం. కాస్కోండి" అన్నాడు నాయకుడు జడ్జి మెంటు యిస్తున్నట్టు.

నవీన్, సౌమ్య శిలాప్రతిమల్లా నిల్చుండిపోయారు. "సింగా, యీళ్లను తోల్కపో! సందేల తీరుమానం అమ లెయ్యాల్సింది నువ్వే ఎరికేనా?" అన్నాడు నాయకుడు సింగడితో హెచ్చరిస్తూన్నట్టు.

"అట్టనే దొరా!" అన్నాడు సింగడు మోకాళ్ళమీద కూచొని, తల వంచి దొరకు ప్రణామం చేస్తూ.

* * *

నవీన్, సౌమ్యలను తిరిగి వాళ్ళ కిచ్చిన గుడిసె దగ్గరికి తీసుకువచ్చారు. తమకి చావు ఖాయమని ఇద్దరూ నిర్ణ యించుకున్నారు.

నవీన్ సౌమ్య కళ్ళలోకి చూశాడు. ఆమె కళ్ళలో దీనత్వం లేదు, భయం లేదు, పిరికితనం లేదు, కనీసం ఎలాంటి విచారం కూడా లేదు.

"సౌమ్యా!" మెల్లిగా పిలిచాడు.

అతనివంక చూసింది సౌమ్య.

"మన జీవితాలు కొన్ని గంటల్లో ముగియబోతు న్నాయి."

ఆమె మెల్లిగా తలూపింది.

"ఇలా అర్ధాంతరంగా యీ అడవిలో దిక్కుమాలిన చావు మనకు రాసిపెట్టి వుంటుందని కల్లో కూడా ఎన్నడూ అనుకోలేదు."

"నేను మాత్రం అనుకున్నానా?.... కాని చావుకి నేను భయపడటంలేదు; ఎందుకో తెలుసా?"

"ఎందుకు?"

"ప్రాణాలు పోయే ముందే యీ జీవితానికి ఓ అర్థం పరమార్థం లభించాయనే సంతృప్తితో పోతున్నాను కాబట్టి."

"ఏమిటది?"

"నీ ప్రేమ! తలచి తలపించుకున్న జన్మ ధన్యమని యెవరో కవి చెప్పాడుగా! నాది నిస్సారమైన జీవితం కాదు—నా కోసం ప్రాణాన్ని సైతం తృణప్రాయంగా ఎంచిన వ్యక్తి; నావాడు అని చెప్పుకోగలిగిన వ్యక్తి నా చెంతనే నా చివరిక్షణాల్లో వున్నాడు కదా అన్న తృప్తితో చనిపోవటం యెంత మధురం! నా జన్మకీ తృప్తి చాలు!"

"నీకేనా? నాకూ యీ తృప్తి చాలు! పరిపూర్ణమైన, స్వచ్ఛమైన నీ ప్రేమని పొందగలిగినాక యీ తుచ్ఛమైన అశాశ్వతమైన ప్రాణం వున్నా, పోయినా దానికి విలువ లేదు నా దృష్టిలో!" అన్నాడు.

సౌమ్య అతనికి దగ్గరగా జరిగింది. నవీన్ చేతులు చాచాడు. ఆమె అతని చేతుల్లో ఒదిగిపోయింది. ఆమెను గుండెలకి హత్తుకున్నాడు. సౌమ్య రెండు చేతులు అతని భుజాలచుట్టూ వేసి అతని ముఖానికి తన మొహం చేర్చింది.

ఇద్దరూ తాదాత్మ్యతలోని ఆనందాన్ని కొద్ది నిమిషాల సేపు అనుభవించారు.

* * *

సింగడు లోనికి వచ్చాడు. "మీరు తినటానికేం కావాలో చెప్పండి!" అన్నాడు తన సహజమైన ధోరణిలో.

నవీన్ సౌమ్య తలలు అడ్డంగా తిప్పారు.

"కొద్ది గంటలసేపట్లో చావబోతున్న వాళ్ళం. మేం తినినా తినకపోయినా ఎలాటి నష్టమూ లేదు మీ కెవరికీ!" అన్నాడు నవీన్.

"అయినా సరే, ఏదో కటి తినాల్సిందే!" అన్నాడు సింగడు.

నవీన్ సింగడ్ని మాటల్లో పెట్టాడు. కాసేపు పిచ్చాపాటీ కబుర్లేవో చెప్పాడు. చివరలో "మా శిక్షలు అమలు చేయటానికి యేవో జంతువులు ప్రయోగిస్తారని మీ దొర చెప్పాడు కదా, యేమిటవి? ...." అనడిగాడు.

సింగడు చిన్నగా నవ్వి, "అది రహస్యం. వోరికీ చెప్పకూడదని మా దేవర ఆన" అన్నాడు.

"ఇక ఎలాగూ కొద్ది గంటల్లో చావబోతున్నాం కదా, మాకు చెప్పటానికేం?"

సింగడు రెండు క్షణాలు దైలామాలో పడ్డాడు.

"మీ యిద్దరి జోడాని దొర యింటి ముంగిట్ల నిలబెడుతరు. ముందుగాల బాగా బలిసిన జాగిలాల్ని వొదిలిపెడ్తురు. అయ్యి మీ జోడాని తరిమిగొడ్తయి. యింగో ఎంపునించి తోడేళ్ళని వొదిలిపెడ్తురు. అయ్యి యింగో ఎంపుంచి తరిమిగొడ్తయి. మరో ఎంపునించి అడవి దున్నల్ని వొదిలిపెడ్తురు. అయ్యి అ ఎంపునించి తరిమిగొడ్తయి. అన్ని ఎంపుల్నించి మీ జోడాని తరిమి తరిమి యేడకి తీస్కపోతయ్యో ఎరికేనా? పులులుందే లోయ దిక్కు. ఒకేపాలి నాలుగో అయిదో పులులు ఒక్కలాగ మీదపడి సంపుకు తింటయి. - అదీ తీరుమానం!" అన్నాడు.

సౌమ్య, నవీన్ల గుండెలు గుబేలుమన్నాయి. ఎంత దారుణంగా చంపుతున్నారు? నాయకుడు చెప్పినట్టే

వాళ్ళ చేతులతో చంపకుండా, అడవిలోని జంతువుల చేత నే చంపిస్తున్నారన్నమాట! తామిద్దరు కావాలని వేటకోసమే అడవిలోనికి ప్రవేశించినట్టు నమ్మి, యే జంతువులనయితే వేటాడబోయారో, ఆ జంతువుల చేత నే తమను వేటాడటానికి నియోగించిన యీ గూడెంవాళ్ళని అమాయకు లనుకోవాలా? దుర్మార్గు లనుకోవాలా? మూర్ఖు లనుకోవాలా?

తమ గోడు వినేవాళ్ళెవరూ లేరు ఇక్కడ. శిక్ష అమలుజరపక మానరు. దారుణమైన శిక్ష! తాము యే నేరం చేయకపోయినా, చెయ్యలేదని ఎంతగా మొత్తుకున్నా ఆ గూడెంవాళ్ళు వినిపించుకోరు!

సౌమ్య అడిగింది. "పులుల లోయకు వెళ్ళేలోపల మమ్మల్ని వెంటతరిమే జాగిలాలుగాని, తోడేళ్ళుగాని, అడవిగున్నలుగాని చంపి తినేస్తే....?"

సింగడు చిన్న స్వరంతో అన్నాడు: "ఒకోక్కపాలి అట్టాగూడా జరుగుద్ది. ఎట్టాగయితే నేంగాక, తీరుమానం అమలజరగటమేగందా కావాలి!" తర్వాత లేచి నించుని వాళ్ళిద్దరివంకా జాలిగా చూశాడు. ఎందుకో వాడి చూపులు యెక్కువసార్లు సౌమ్యమీద నిలిచాయి.

సింగడు సౌమ్యవంక కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు. దగ్గరగా వచ్చి ఆమె ముఖంలోకే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. ఆ చూపుకి భాషతో పనిలేదు. పశువుకి కూడా అర్థమయ్యే భాష అది! సౌమ్యకు వంటిమీద తేళ్ళు జెర్రులు పాకినట్టు గగుర్పాటు కలిగింది.

నవీన్ కి కూడా అతని చేష్టలు చిరాకును, అసహనాన్ని కలిగించాయి—కాని తమాయించుకున్నాడు.

సింగడు వాళ్ళిద్దరివంకా నవ్వుతూ చూశాడు. ఆ

నవ్వు అమాయకంగా లేదు, నిష్కల్మషంగా లేదు, స్వచ్ఛంగా లేదు — కుటిలత్వం కుతంత్రం నిబిడీకృతమైన వక్రమైన నవ్వది!

"మీ యిద్దర్నీ యీడనించి తప్పించాలని మనసు పుట్టిసాది నాకు" అన్నాడు చల్లగా సింగడు.

సౌమ్య, నవీన్ ఆశ్చర్యంగా చూశారతనివంక.

"ఏమిటి నువ్వు చెపుతున్నది? మీ నాయకుడు శిక్ష అమలుజరపటం లేదా?" అన్నారు.

"అయ్యన్నీ నే సూస్కుంటాను. మీ యిద్దరు నే జూపించిన జాగాకాడ కూసింత సేపు ఎదురు సూసినా రంటే యీ కోన దాటించి పంపిస్తను" అన్నాడు సింగడు సౌమ్యవంక భావయుక్తంగా సూస్తూ.

"మరి సయట కాపలావున్న నీ వాళ్ళ సంగతి?" అన్నాడు నవీన్, బయటకి చూపించి.

"అటు సూడు!" అన్నాడు సింగడు.

సౌమ్య, నవీన్ బయటకి చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

అక్కడ కాపలా వుండిన యువకులు లేరిప్పుడు.

సింగడు నవ్వుతూ చూశాడు. "లెగండి, నే దా. జూపిస్త. ఎంటరావటం యీలుగాదు. దిశ జూపి సరి ఓ అరగడియ పోయినంక వొచ్చి కలుస్త" అన్నాడు.

సౌమ్యకు అంతా కలలాగా వుంది.

ఇద్దరు సింగడి వెంట బయటికొచ్చారు. దూరంగా కోలాహలంగా వుంది. సౌమ్య, నవీన్ అటు చూశారు. నాయకుడి యింటి ముంగిట శిక్ష అమలుజరపటానికి రంగం సిద్ధమవుతోంది. అప్పటికే గూడెం జనమంతా అక్కడికి చేరిపోయారు. నాయకుడు యింకా ఆసనం అలంకరించ లేనట్టుంది, ఖాళీగా వున్నది! (సశేషం)